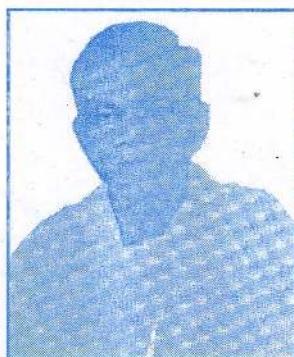

சிவமயம்

ஏழாலை சித்தாந்த வித்தகர்
திரு. டி. ஞானப்பிரகாசம் B.A, B.Sc.
அவர்களின்

முன்று கட்டுரைகளின் தொகுப்பு

தொகுப்பாசிரியர்
தி. கணேசராசா
ஓய்வுறிலை அதிபர், ஏழாலை மேற்கு.

வெளியீடு:
சித்தி விநாயகர் நால் நிலையம்
ஏழாலை மேற்கு,
கன்னாகம்.

நிலையம்

ஏழாலை சித்தாந்த வித்தகர்

திரு. டி. ராண்மிரகாசம் B.A, B.Sc.

அவர்களின்

மூன்று கட்டுரைகளின் தொகுப்பு

தொகுப்பாசிரியர்
தி. கணேசராசா
இய்வுப்பிலை அதிபர், ஏழாலை மேற்கு.

வெளியீடு:
சித்தி விநாயகர் நூல் நிலையம்
ஏழாலை மேற்கு,
கன்னகம்.

நூலின் பெயர்	:-	முன்று கட்டுக்கரகளின் தொகுப்பு
பாகம்	:-	01
தொகுப்பாசிரியர்	:-	ஏ. கணேசராசா
பதிப்புரிமை	:-	அங்கிலம்
முதற்பதிப்பு	:-	2015 ஏப்ரல்
பக்கங்கள்	:-	44 + VI
பேப்பர்	:-	60g
விலை	:-	100/=
அச்சகம்	:-	கிணநீர்ஜோ பிறின்டேர்ஸ், பாக்டர். சுப்பிரமணியம் வீதி,

TOLL: 888-884-8475

முன்னுரை

‘ஏழாலை மேற்கில் கைவிளக்காக இருந்தாயினும் ஒளி பரப்பப்பட வேண்டும், காத்திரமான சமுதாயம் உருவாக வேண்டும். இனமும் மொழியும் வளம் பெற வேண்டும். வாழ்வின் நோக்கத்தை அறிய வழிகாட்டிகளுள் ஒன்றாக விளங்க வேண்டும். அதற்கு. வழிகாட்டும் வழிகளில் ஒரு துரும்பாகவேலும் உதவ வேண்டும்’ என்ற நோக்கத்தைக் கொண்டு 1985.08.18ம் திகதி ஆரம்பிக்கப்பட்ட, சித்தி விநாயகர் நூல் நிலையத்தின் காப்பாளராக இருந்து சிறப்பித்தவர் சித்தாந்த வித்தகர் திரு. மு. ஞானப்பிரகாசம் B.A B.Sc அவர்கள். ஆசிரியராக, அதிபராகக் கடமையாற்றியது மட்டுமேன்றி வாழ்க்கையைத் தீட்டமிட்டு இது என வாழ்ந்து காட்டியவர். உலகை நன்கு உணர்ந்து அதன் வலையில் சிக்கிக் கொள்ளாத தத்துவங்களை. பதற்றம் பகட்டு மிக்க உலகில் எளிமையும் சீரமையும் மிக்க யோகி. பரந்த அறிவுடையவர். இத்தகைய மேதையின் காலத்தில் ‘நாமும் வாழ்ந்தோம்; சில நல்ல செயல்களையாயினும் செய்ய முயன்றோம்’ என்பதே எமது பேராகும்.

சித்திவிநாயகர் நூல் நிலையம் தனது முப்பதாவது ஆண்டில் காலடி எடுத்து வைக்க உள்ளது. அதனை முன்னிட்டு எது காப்பாளராக விளங்கிய சித்தாந்த வித்தகர் திரு. மு. ஞானப்பிரகாசம் B.A B.Sc அவர்களின் பழைய கட்டுரைகளை நூலுருவாக்க முன்வந்துள்ளது. இதன் மூலம் அவரின் “மெய்கண்டார் விஜயம்” என்னும் தொடராக எழுதப்பட்ட கட்டுரை கணேசசயர் நினைவுமலரில் வெளிவந்த ‘சிதம்பரம்’ கட்டுரை இலங்கை தமிழ்விழா மலரில் (1951)ல் வெளிவந்த ‘சமநாடும் சைவமும்’ கட்டுரை என்பன நூலாக வருவதையிட்டு மகிழ்வடைகின்றோம். கிராமத்தின் சொத்தாகிய சித்தாந்த வித்தகரின் கட்டுரைகளை இதன் மூலம் மொழியின், சமயத்தின், இனத்தின் பொதுச் சொத்தாக்கியதில் நாம் பெருமையடைகின்றோம்.

நல்லோர் வழியில் நாமும் நடப்போம்
நம்மை இனபம் தேடி வரும்

இ. கணேசராசா
நாலகப்பொறுப்பாளர்

தொகுப்புரை

ஏழாலையம்பதி மண்ணில் வாழ்ந்த சைவப் பெரியார்களுள் ஒருவரான சித்தாந்த வித்தகர் திரு. மு ஞானப்பிரகாசம் B.A B.Sc அவர்கள் 1911ம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் 24ம் திகதி பிறந்தார். முருகேசு - சிவக்கொழுந்து தம்பதிகளின் கடைசிப் புதல்வனாக பிறந்த இவர் இளம் வயதிலேயே தாயை இழந்தமையினால் முத்த சகோதரர் சிற்றம்பலத்தால் பாசமுடன் வளர்க்கப்பட்டார். இவரின் பிள்ளைத்திருநாமம் கதிரிப்பிள்ளை என்பதாகும். காலகட்டத்தில் இவரே தனது பெயரை ஞானப்பிரகாசம் என மாற்றிக் கொண்டார்.

தமிழ், ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மும்மொழியிலும் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்ற இவர் ஆசிரியராக, அதிபராகக் கடமையாற்றி வருங்காலத்திலேயே ஆலயப்பணியில் ஈடுபட்டார். இவர் வாழ்ந்த குழல் ஞானிகள் சாதுக்கள் உலாவந்த இடமாகும் இவருக்குத் தொடர்பும் அவர்களுடன் கிடைக்கவே அவரிடம் இயல்பாகவே அடங்கியிருந்த ஆத்மீக உணர்வுகளால் சைவசித்தாந்தத்தை நன்கு கற்றுத் தெளிந்து ஒழுகிய இல்லற ஞானி. இவரின் சித்தாந்த அறிவு இவரை பல இடங்களில் பிரகாசிக்க வைத்தது. இவருக்கு யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம் தனது முதலாவது பட்டமளிப்பு விழாவின் போது “சித்தாந்த வித்தகர்” என்னும் பட்டம் அளித்துக் கொள்ளித்தது. பட்டம் பதவி பாராது எனிய வாழ்க்கை உடையவர். இவர் அக்காலத்தில் வெளிவந்த இந்துசாதனம், சிவதொண்டன் போன்ற பத்திரிகைகளில் பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். ஒரு காலத்தில் இவர் திருக்கேதீச்சர ஆலய சபையின் தலைவராகவும் விளங்கினார்.

இவர் ஆன்மீகக்குரு (Spiritual Teacher)
 தமிழகமும் சைவமும் (Thamilakam and
 Saivathought)
 தத்புருஷா (Tat - perusal the Ageless sprit)
 கர்மயோகம்

என்னும் நால்களை எழுதியுள்ளார்.

இவர் சிவத்தொண்டரில் எழுதிய மெய்கண்டார் திருவுள்ளாம் என்னும் தலைப்பிலான 10க் கட்டுரைகளை திருமதி. எம். இந்திராணி அவர்கள் “ஞானகாவியம்” என்னும் திரு மு. ஞனப்பிரகாசம் அவர்களின் வரலாற்று நோலில் இணைத்துள்ளார்.

இவர் இலங்கையில் இருந்த சஞ்சிகைகள் பத்திரிகைகள் மட்டுமன்றி இந்தியாவில் இருந்து வெளிவந்த தருமபுர ஆதீன வெளியிடான ஞானசம்பந்தம் என்பதற்கும் கட்டுரை எழுதியுள்ளார். அக்கட்டுரை அக்காலத்திற்கு மட்டுமன்றி எக்காலத்திற்கும் ஏற்றது. அக்கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளியிடுவதன் மூலம் சைவ உலகு பயன்பெறும் என நம்புகின்றோம்.

இக்கட்டுரைத் தொகுப்பில் இதழ் 1, 2, 3 என குறிக்கப்பட்டிருந்தாலும் இவை வந்த இதழ்களின் விபரம் பின்வருமாறு

மலர் 9 இதழ் 4	10.03.1950	கட்டுரையில்	இதழ் 1
மலர் 9 இதழ் 5	10.04.1950	கட்டுரையில்	இதழ் 2
மலர் 9 இதழ் 7	10.06.1950	கட்டுரையில்	இதழ் 3
மலர் 9 இதழ் 8	10.07.1950	கட்டுரையில்	இதழ் 4
மலர் 9 இதழ் 9	10.08.1950	கட்டுரையில்	இதழ் 5
மலர் 9 இதழ் 10	10.09.1950	கட்டுரையில்	இதழ் 6
மலர் 9 இதழ் 11	10..10.1950	கட்டுரையில்	இதழ் 7
மலர் 9 இதழ் 12	10..11.1950	கட்டுரையில்	இதழ் 8
மலர் 10 இதழ் 01	10..12.1950	கட்டுரையில்	இதழ் 9

ஞானசம்பந்தம் - தருமபுத்ர ஆதீனம்

ஞானசம்பந்தம் இதழ் (10.05.50) கிடைக்கவில்லை என்ற பகுதியில் திரு மு. ஞானப்பிரகாசம் அவர்கள் அகில இலங்கை சைவ இளைஞர் மகா சபைத் தலைவராகவும் ஆதீனத் தலைவர்களை வரவேற்றபவர்களில் ஒருவராகவும் இருந்துள்ளார். என்பதை அறிய முடிகின்றது.

1. மெய்கண்டார் விஜயம்

விஜயம் இதழ் I

தீரு. மு. ஞானப்பிரகாசம் B.A.,SC., யாழ்ப்பாணம்.

மனிதன் எத்தகையவன்? அவன் எங்கிருந்து தோன்றினான். உலகம் எத்தகையது? அது எங்கிருந்து தோன்றியது? என்ற இன்னோரள்ள கேள்விகள் நேற்று இன்று எழுந்தனவல்ல. உலக சிருஷ்டி தொடங்கி இக்கேள்விகள் எழுந்தவன்மாகவே இருக்கின்றன. அறிஞர்கள் இக்கேள்விகளை ஆராய்ந்த வண்ணமேயிருக்கின்றார்கள். ஆராய்பவர்களின் முடிவுகள் பல திறந்தன. ஆராய்பவர்களின் ஆராய்ச்சித் திறனையும், ஆராய்ச்சி நோக்கத்தையும், ஆராய்ச்சி முறையையும் பொறுத்ததே, அவர்கள் காணும் முடிவாகும். உதாரணமாக:- ஆராய்ச்சியாளருள் புதை பொருளாராய்ச்சியாளர் என்றொருசாரார், உலகத்தின் சாரம் நாகரிகமே என்றும், அதுவும் காலத்துக்குக்காலம் ஆற்று நீரோட்டம் போல மாறுமியல்பினதென்றும் கூறுவர். சடப்பொருளாராய்ச்சியாளர் என்று வேறொருசாரார், தம்மாராய்ச்சி முறையினாலே உலகத்தின் சாரம் பரமானுக்களே என்றும், அவையும் பலவாய் மிகுந்த வேகத்தோடு கூடியனவாய் நின்றுமூல்வன என்றும் கூறுவர். மேனாட்டு மன்றாலர் என்ற வேறொருசாராரும் மூலமும் Consciousness என்றும், நனவு என்றும் கூறுவர்.

இந்த அரைகுறைவான முடிவுகளின் எதிரொலியே தற்கால மனிதனின் நிம்மதியில்லாத வாழ்க்கையாகும். தற்காலத்து நவீன முடிவுகளைல்லாம் ஒரு புடை முடிவுகள் எனக்காட்டி முடிந்த முடிபிற்கு எம்மையைல்லாம் இட்டுச் செல்லும் ஆச்சரியமான ஓர் ஆராய்ச்சி முறை, எம் நாட்டில் பல நாற்றாண்டுகளாக, தீருவருட்டுணைகொண்டு நிகழ்ந்து வந்தது. அது மிதமிஞ்சிய மேனாட்டுக்கல்வி யினாலே இக்காலத்தில் அடங்கி ஓடுங்கிப்போய்க் கிடக்கிறது. அது மீண்டும் ஒடுக்கத்திலிருந்து உயிர்பெற்றெழுந்து நின்று ஆட்சி புரிதல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் உலக வாழ்க்கையின் பரிபூரணமான சொருபத்தைக் காணவல்ல மனப்பான்மை மக்களிடத்தில் அமையும். மக்களும் 'மனிதப்பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மானிலத்தே' என்ற உண்மையை உணர்வர். உலகில் நாளுக்குநாள் பெருகிவரும் துண்பங்கள் குறையும்.

உலகை அடிமைப்படுத்தி வைத்திருக்கும் வேகம் அகலும் நிரந்தரமான அமைதி நிலவும் சாந்தம் பெருகும்.

செந்தமிழ்நாட்டு நம் முன்னோரின் ஆராய்ச்சிமுறை எத்தகையது? தற்கால அறிஞரின் ஆராய்ச்சி முறை எத்தகையது? இரண்டிற்கும் பேதம் யாது? என்பதை நாம் தெளிவான அறிதல் வேண்டும். மனிதனிடத்தில் உணர்வு என்பது ஒன்று வெகு ஆழத்திலிருந்து புற உலகத்தை நோக்கி ஆற்று நீரோட்டம்போல் ஓடி வருகின்றது. புறப்பொருள்களை நோக்கி நோக்கி அந்த உணர்வு புறப்பொருள் மயமாய் விளங்குகிறது. அதனால் அந்த உணர்வை புறப்பொருள் உணர்வு (Objective Consciousness) என்று கூறுவர். அந்தப் புறப்பொருளுணர்வைக் கூர்மைப்படுத்துவதே தற்கால அறிஞரின் ஆராய்ச்சி நோக்கம். நோக்கத்திலேயே ஒன்றுக்கொன்று முரணாக நின்று முற்கால முனிவர்களும் தற்கால அறிஞர்களும் வேறுபடுகின்றார்கள் என்பதை நாம் அவதானித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். நம் தமிழ்நாட்டு அன்பார்கள் உண்மையை உணர்ந்து உய்யவேண்டுமென்ற விருப்பத்தினாலே முற்கால முனிவர்கள் தற்கால அறிஞர்கள் ஆகிய இருபெரும் ஆராய்ச்சியாளருக்கும் இடையிலுள்ள வேற்றுமைகளை அட்டவணை மூலமாகக் கீழே விளக்கித் தருகின்றோம்.

முற்கால முனிவர்கள்	தற்கால அறிஞர்கள்
1. புறப்பொருள் உணர்வை மடக்குவதே அவர்கள் இல்ல்சியம்.	1. புறப்பொருள் உணர்வைக் கூர்மைப்படுத்துவதே இவர்கள் இல்ல்சியம்.
2. அமைதியின்பால் அவர்கள் தேடி நின்ற அனுபவம்.	2. புத்தியின்பமே இவர்கள் தேடி நிற்கும் அனுபவம்.
3. உணர்வைப் புறப்பொருள்களில் விடாமல் உள்ளிருந்து ஆராய்வர்.	3. உணர்வைப் புறப்பொருள்களிலே வைத்து வைத்து ஆராய்வர்.
4. உணர்வு உற்பத்தியாகும் இடத்திற் குச் சென்று அங்கு ஒர் அனுபவத்திலமுந்துவர்.	4. பொருள்களைப் பற்றித் தமக்குப் புலப்பட்ட சில பொது அங்கங்களை முடிவுகளாகக் கூறுவர்.
5. மனோலயத்தில் கருத்தான்றி உண்மை அறிவைப் பெருக்குவர்.	5. மனோ விருத்தியில் ஆசைகொண்டு உண்மை அறிவைச் சுருக்குவர்.

இந்த வேறுபாடுகளை நாம் கூர்ந்து உணர வேண்டும் என்பதை நான் மீண்டும் வற்றுப்புறுத்துகின்றேன். ஏனெனில் இக்காலத்தில் எங்களுட்பலர் மேனாட்டு விஞ்ஞான சாஸ்திர தத்தவ சாஸ்திர நால்களையும் படித்துப்படித்துப் பறப்பொருள் உணர்வைக் கூர்மைப்படுத்த வேண்டுமென்பதையே லட்சியமாய்க் கொள்பவர். அவர்கள் பறப்பொருள் உணர்வை மடக்கி அமைதியை நோக்கித் தொடங்கப்படும் அரூப்சிக்கு எவ்வகைப்பினும் அருகரல்லர். ஆயினும் அவர்கள் மேனாட்டு நால்களைப் பார்க்கும் தமது கண்கொண்டு அருள்ஞான நால்களையும் விபர்தமாக விளங்கி மற்றவர்களுக்கும் விபர்தமாக விளங்கி வருகின்றனர். இந்த விபர்த விளக்கங்களும், இவற்றால் விளையும் எல்லா அனர்த்தங்களும் உலகைவிட்டு நீங்கவேண்டுமெனில் மக்கள் பதியியற்கை, பசுவியற்கை, பாசுவியற்கை, ஆகிய மூவகை இயற்கைகளையும் பற்றித் திருவருளை முன்னிட்டு, சுருதி, யுக்தி, அனுபவம் வாயிலாக உணர்ந்து உணர்ந்து வாழ்தல் வேண்டும்.

விஜயம் இதழ் II

தொன்றுதொட்டு, கடவுட்கொள்கை, தூய முறையிலே மக்கள் உள்ளத்தில் கலந்துநின்று, வாழ்க்கையைப் பலவகையிலும் வளப்படுத்தி வந்திருக்கிறது. கடவுள் என்ற மிகவும் பழைய தமிழ்ச்சொல், எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்பவர் கடவுள் என்பதை உணர்த்தும். அது மாத்திரமன்று, அவர் எல்லா உயிர்களிலும் எல்லாப் பொருள்களிலும் உட்பிரவேசித்து நின்று அவற்றைத் தொழிற்படுத்துவர் என்ற கருத்தையும் உடையது. எனவே கடவுளுடைய முழுவடிவத்தையும் கடவுள் என்ற சொல்லினாலேயே அறிவுறுத்திய பெருமை தமிழ்நாட்டிலிருந்த பழம் பெரும் குடிமக்களைச் சார்ந்தது என்பது ஒருதலை. இடைக்காலத்தில் வேற்றுநாடுகளிலிருந்து வந்த முறைகேடான கடவுட்கொள்கைகள் தமிழ் நாட்டிலிருந்த தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை வளத்தைப் பலவகையிலும் பங்கப்படுத்தியன. அக்காலத்திற்றான் கடவுள் எல்லாவற்றையும் கடந்து அதீமாய் நிற்கும் சிறப்பியல்லபையும், அவர் எல்லாவற்றினுள்ளும் உட்பிரவேசித்து நின்று தொழிற்படுத்தும் பொதுவியல்லபையும் சுருதி, யுக்தி, அனுபவம் வாயிலாக விளக்குவதற்கென மெய்கண்டார் பரம்பரை, தமிழகத்தில் தோன்றியருளியது. தோன்றி அருளித் தமிழ்மக்களின் பாரம்பரியமான கடவுட் கொள்கையை நிலைநாட்டி மக்கள்வாழ்க்கை, அமைதியும் அறிவும் நிறைந்த தெய்வ வாழ்க்கையை ஒங்கும்படி செய்தது.

கடவுள் நம்பிக்கையில்லாத மக்களுக்கு முதலில் கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என அவர்கள் மனதில் பதியும்படி அறிவுறுத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு அறிவுறுத்தும்பொழுது கூறப்படும் இலக்கணமே கடவுளின் பொது இலக்கணமாம். பொது இலக்கணத்தை அறிவதனால், மக்கள் கடவுள் நம்பிக்கை வரப்பெற்று, ஒரு நெறிப்பட்டு ஒழுகி, மன உறுதியும் மன அமைதியும் பொருந்தித் தூய உலக வாழ்வு வாழும் பாக்கியத்தைப் பெறுவர். காணப்படுகின்ற இந்த உலகம் தன் வியத்தகு அமைப்பினாலும், ஒழுங்கு பிறழா நிலையினாலும், தோன்றி நின்று ஒடுங்குவதனாலும், எல்லா அறிவும், எல் லா ஆற் றலும் எல் லா முதன் மையுமடைய ஒரு முழுமதற்பொருளையுடையது.

நாம் நமது கண் முன்னிலையில் தெளிவாகக் காண்பன இரண்டுவகைப் பொருள்கள், ஒருவகை சடம். சடம் அறிவில்லாதது. மன், நீர், தீ, காற்று அறிவில்லாதன. உயிர்ப்பில்லாத உடம்பும் அறிவில்லாதது. சடம் ஓன்றையும் அறிய மாட்டாது அறிவித்தாற்கூட அறியமாட்டாது. உண்மையில் அறியப்படும் பழப்பொருளாகவே அது இருக்கும். நாங்கள் காணும் மற்றையவகைப் பொருள் சித்துப்பொருள். சித்து அறிவுள்ள பொருள் உயிர்ப்புள்ள உடல்தோறும் காணப்பெறுவது. தானாக ஒரு திட்டம் அமைத்து ஒரு உடம்பை எடுத்துக் கொள்ளவோ, எடுத்த உடம்பைக் கைவிட்டுச் செல்லவோ அதற்கு இயலாது. அது அறிவுள்ள பொருளாயினும் அதற்கு அறிவென்றபோர் நல்லாயில்லை என்பது உமாபதியார் கருத்து. “அறிவென்றபோ நன்றாய்” என்பது திருவருப்பயன். சடம் சித்து ஆகிய இருவகைப் பொருள்களும் இயைந்து நிற்கும் ஆக்கமே உலகம். இருவகைப் பொருள்களையும் இயைபித்து நிற்கும் வல்லபமே கடவுள்.

மேற்கூறிய இருவகைப் பொருள்களுள் சடம் கண்ணால் காணப்பெறுவது. அப்பொழுது அது துலங்கும் உருவமாய்த் திகழ்வது. அந்தச்சடம் கண்ணால் காணப்பெறாது மறைந்தும் போகும். அப்பொழுது அது கலங்கிய அருவமாய்ப் போய்விடுகிறது. தண்ணீர், நெகிழ்ந்தோடும் நீராயிருக்கும்பொழுது காணப்பெறும் உருவநிலையிருக்கிறது. அது நீராவியாய் மறையும்பொழுது கலங்கிய அருவ நிலையில் ஒடுங்கி விடுகிறது.

தண்ணீரைப்போலவே உலகமும் உருவ நிலையிலிருந்து கலங்கிய அருவ நிலைக்குச் செல்வது. பின்னர் அருவ நிலையிலிருந்து துலங்கிய உருவநிலைக்கு வரும். இது முறைமுறையாக நிகழ்வது. வடமொழியில் உலகத்திற்கு ‘ஜகத்’ என்ற ஒரு பெயர் இருக்கிறது. ‘ஜகத்’ என்ற சொல்லுக்கு தோன்றி ஒடுங்குவது என்பது பொருள். காணப்படும் உலகம் கலங்கிய அருவநிலையில் ஒடுங்கும்பொழுது ‘மாயை’ எனப் பெயர் பெறும். காணப்பெறாத மாயை துலங்கிய உருவ நிலையிலிருக்கும்பொழுது உலகம் எனப் பெயர் பெறும். எனவே உலகம், மாயை என்பன ஒரேஒரு பொருளின் இருவேறு நிலைகளே. ஒன்று காரியநிலை; மற்றது காரணநிலை.

நெகிழ்ந்தோடும் நீ தானாகவே நீராவியாக மாறுவதில்லை குரியன் சந்திதியிலேயே அது நீராவியாக மாறுகிறது. நீராவியும் தானாகவே நெகிழ்ந்தோடும் நீ தானாகவே நீராவியாக மாறுவதில்லை. குரியன் சந்திதியிலேயே அது அவ்வாறு மாறுகின்றது. இதைப்போலவே உலகமும் தானாகவே அருவருநிலையிலிருந்து உருவநிலைக்கும், உருவநிலையிலிருந்து அருவநிலைக்கும் முறைமுறையாகத் தோன்றி ஒடுங்கமாட்டாது. தோன்றி ஒடுங்குகின்ற இந்த மாற்றம் நிகழ்வதற்கு ஏதுவாய் நிற்கும் பரமகாரணமே நிமித்த காரணமென்றும், கடவுளென்றும் கூறப்படும்.

நிமித்தகாரணமாவது முதற் காரணத்தினும் வேறாய், முதற் காரணத் திலிருந்து காரியந் தோன்றுவதற்கு ஏதுவாயிருப்பது. சிலந்திப்புச்சியானது எங்கனம் நூலைப்படைத்து ஒடுங்குகின்றதோ அவ்வாறே நித்தராகிய சிவபெருமானிடத்திலிருந்து உலகம் தோன்றி ஒடுங்குகின்றது எனச் சுருதி கூறும். சிலந்தி நூல் சிலந்தியின் உடம்பிலிருந்து தோன்றுமேயன்றி அதன் உயிரிலிருந்து தோன்றமாட்டாது. ஆயினும் உயிர் நீங்கிய உடம்பிலிருந்து நூல் தோன்றுவதில்லை. ஆதலால் நூல் உடம்பிலிருந்து தோன்றுவதற்கு அதன் உயிர் ஆதாரமாய் அல்லது நிமித்தமாகவேயுள்ளது. அதுபோலவே மாயையிலிருந்து உலகம் தோன்றுவதற்கு நித்தராகிய சிவபெருமான் நிமித்தராக இருக்கின்றார் என்பதே சுருதியின் கருத்தாதல் அறிக்.

“பூமியில் எங்கனம் தாவரங்கள் தோன்றுகின்றனவோ? உயிரோடு இருக்கின்ற மனிதனிலிருந்து எங்கனம் ரோமங்கள் தோன்றுகின்றனவோ?”

என்றென்று பற்பல இடங்களில் வரும் கருதி வாக்கியங்களை நாம் நோக்கும்பொழுது, சிவபெருமான் உலகிற்கு நிமித்தகாரணர் என்னும் உண்மையை கருதி ஜயவிப்ரத்திற்கு இடமின்றித் தெளித்துரைத்தது என உணர்வோம்.

விஜயம் இதழ் III

சுருவன் மாறி மாறி உறங்குவதும் விழிப்பதும் போலவே இந்த உலகம் மாறி மாறி ஒடுங்குவதும் விரிவதும் என்பதை நாம் அறிதல் வேண்டும். உறங்குபவன் விழிப்பதும், விழிப்பவன் உறங்குவதும், ஒடுங்கிய உலகம் விரிவதும், விரிந்த உலகம் ஒடுங்குவதுமாகிய எல்லாம் ஒரு சந்திதியில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் என்பதும் முந்திய கட்டுரையில் தெளிவாக விளக்கப் பெற்றன. நாள்தோறும் விழிப்புறிலை என்றும், கணாறிலை என்றும், உறக்கறிலை என்றும் பலவேறு அவஸ்தைகளுற்று, ஒரு அவஸ்தையில் அறிவு விளக்கம் பெற்றும், இன்னொரு அவஸ்தையில் அறிவு விளக்கம் குன்றியும் முழுவதும் பரதந்திரப்பட்டு நிற்கும் சுழந்தி வடிவமான ஒரு வாழ்விலேயே நாம் வாழ்ந்து வருகின்றோம். பொருள்களை வைத்து வைத்து அறிவதும், ஆராய்வதும், தீர்மானிப்பதும், மற்பதும் என்ற முறையில் ஒவ்வொரு கணப்பொழுதிலும் வேகமும் கழந்சியும் பொருந்திய வாழ்வு நம்மிடத்திலே விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நம் வாழ்வை இவ்வாறு வேகமும் சுழந்தியும் பொருந்திய ஒரு வாழ்வாக நிர்மாணிக்கும் ஒரு சக்தி உருவாதல் வேண்டும். அதுவே இறைவன் சந்திதியில் நின்று தொழிற்படும் மலசக்தி எனப்படும்.

குரியன் சந்திதியில் வட்டவடிவமான ஒரு வர்ம்பை விட்டு நீங்காது தன்னைத்தானே சுற்றுகின்ற பூமியின் சுழந்திபோலவே இறைவன் சந்திதியில் நின்றுகொண்டு ஒரு நியதிவர்ம்பை விட்டு நீங்காது சுழன்று சுழன்று வாழ்வை நடாத்தும் நமது விடையமும் என உணர்க. மேற்கூறிய மலசக்தி, நம்மடிப்படையில் சகசமான கறைபோலப் பொருந்திநின்று கண்ணொளியை மறைத்து நிற்கும் படலம்போல நம்மறிவை விளங்கவொட்டாது தடுக்கும் பேராற்றலுடையது. நான் வேறு, அவன் வேறு என்ற வேற்றுமை உணர்ச்சியை நமக்குத் தரும் மூலவித்து அந்த மலச்சக்தியேயாகும். அதனால் உலகிலுள்ள

எல்லா அனர்த்தங்களுக்கும், எல்லாக் கேடுகளுக்கும், எல்லாத் துண்பங்களுக்கும் மூலகாரணமாய் விளங்குவது அதுவே. அந்த மலசத்தியின் பொல்லாமையை மாத்திரம் கண்டு சில சமயவாதிகள் அம்மல இயற்கையைத் திரவியமென்று கூறவோ, உள்பொருளென்று கருதவோ மனம் ஒருப்படார். வேற்றுமை உணர்ச்சியைத் தந்து உலகிலுள்ள எல்லா கேடுகளையும் உடன்கொண்டு வருவதாகிய அந்தப்பொல்லாத மல இயற்கையே, உலகிலுள்ள எல்லாத் தபங்களையும், எல்லா அறங்களையும், எல்லாப் போகங்களையும், எல்லா அநுபவங்களையும், எல்லாவகையான சிவபோக, சிவஞான, சிவபோக அநுபவங்களையும் எமக்குத் தருவதற்கு நிமித்தமாக உள்ளது என்னும் உண்மையை அந்தச் சமயவாதிகள் உணர்வது இல்லை. அவர்கள் இந்த உண்மையை உணர்வார்களாயின், மல இயற்கையை ஓர் உள்பொருள் எனக் கூறப் பின்வாங்க மாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம். இவ்விடத்தில் குரபதுமனைப் பற்றிக் கந்தபுராண ஆசிரியர் கூறிய பாடல் ஒன்றை நாம் நினைவுகள்தல் வேண்டும்.

“பூவுல கண்டமெல்லாம் பூந்திடுஞ் குரன் றன்னைத்
தீவினையாள னென்றே செப்புவர் சிறப்பின் மிக்க
முவிருமுகத்து வள்ளல் முன்னரவந் தெய்தப் பெற்றான்
ஆ! இவன் தவத்திற்கன்றி யறத்திற்கு முதல்வனன்றோ.”

அதுநிற்க, இப்பொழுது, உடம்பென்று ஒன்றும் உலகமென்றொன்றும் இல்லாவிடின், நமக்கு என்ன கதி ஏற்படும் என்பதைச் சிந்தித்துப்பார்மின்கள். அவைகள் இரண்டும் இல்லாத நிலையில், அறிவை விளக்குவதற்குரிய உடம்பின் கருவிகளுமில்லை; அறிவை வைத்து விளக்குவதற்குரிய உலக விடயங்களுமில்லை; தொழில் செய்வதற்குரிய உடம்பின் கருவிகளுமில்லை; தொழிலை வைத்துச் செய்வதற்குரிய உலக விடயங்களுமில்லை. அதுகாலை, நமது அறியும் வல்லபத்தையும் தொழில் செய்யும் வல்லபத்தையும் மறைத்துக் கொண்டு நம்மடிப்படையிலுள்ள மலச்சத்தியே நம்மை விழுங்கி நிற்கும். உடம்பின்றி உலகமின்றி - ‘நான்’ என்னும் பொது உணர்வுதானும் இன்றி அசைவின்றி எங்கும் உறைந்துபோயிருக்கும் அந்தகாரத்தின் நடுவிலே, வாழும் நிலையோ, வாழ்ந்த நிலையோ ஒன்று வந்து நம்மைக் கவிந்து குழுமல்லவா? “காரிட்ட ஆணவக் கருவறையில் எண்ணிலாக் குழுவிபோல் கட்டுண்டிருந்த

எம்மை” எனத் தாயுமான கவாமிகள் கூறுவது இந்த வாழாத வாழ்வைப் பற்றியே என உணர்க. அந்த மகா ஒடுக்க நிலையில், நாம் அந்தகாரப் பெருங்கல்லுள் அமிழ்ந்தி நிற்போமாயினும், நம் இறைவன் தான் மாத்திரம் அதற்குள் அமுந்தாது வீறுடனே காலுன்றி நின்று நள்ளிருளில் நட்டம்பயின் நாடிவருவன்; கங்காளானாய் வருங்கடன் மீளநின்று நல்வீணை வாசித்து நிற்பவன் அவனே. உலகமுழுவதும் பிரளையம் மூட, அந்தத் தினிந்த இருளின் மத்தியில் நடைபெறும் நம் இறைவனின் நடனத்தையே ஞானநால்கள் சூக்குமபஞ்சகிருத்திய நடனம் எனக் கூறும். அதனால் மலசத்தியும் அதிகுக்குமமாய்த் தொழிற்பட்ட வண்ணமே இருக்கும். இந்தப் பயங்கரமான ‘இருள்’ அனுபவத்திலிருந்து நம்மை விடுவித்து, நமக்கு ‘ஓளி’ அனுபவத்தை உணர்த்த வேண்டுமெனக் கருதியன்றோ சுருதி, இறைவனை ‘ஜயா!’ என அழைத்து,

“ஓம் அஸதோ மா சத் கமய

ஓம் தமஸோ மா ஜோதிர் கமய

ஓம் ம்ருத்தோ மா அம்ருத்தம் கமய”

எனக்கதறிச் சென்றது. சுருதி முழுவதும் ‘தமஸ்’ எனக் கூறப்பெறுவது மூலமல இயற்கையேயாகும். பிற்காலத்தில் எழுந்த சாங்கிய நூலார் கூறிய பிரகிருதியின் முக்குணங்களுள் ஒன்றாகிய ‘தமஸ்’ மூலமலத்தைக் கருதுவதன்று. இரண்டிற்கும் உள்ள வேற்றுமையை நாம் அறிவிலும் அனுபவத்திலும் வைத்து உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

அன்பர்களே! ஒடுக்கத்தில் மலசத்தி அதிகுக்குமமாகத் தொழிற்பட்டுக் கொண்டு இருக்குமாயினும், அது தன் குணங்களை வெளிவீசாது அவற்றைத் திரட்டி அடக்கத்தில் வைத்திருக்கும். விரிவு நிலையில் மலசக்தி, மதம் மோகம் முதலிய தன் குணங்களை வெளிவிசி, வலிமை காட்டி உலகுடன் போர்தொடுத்து ஓவ்வொன்றையும் விபரிதமாகத் ‘தான்’ என்றும், ‘தனது’ என்றும் உயிரளவு அபிமானிக்கும்படி செய்து, தன் சக்தி தேய்வதற்குரிய கோலமும் குறியும் பொருந்தி நிற்கும். ஒடுக்கத்திற்கும் விரிவிற்கும் இடையிலுள்ள இந்த வேற்றுமையை இன்னொரு வகையில் விளக்குவாம். ஒடுக்கத்தில் உயிரினிடத்தில் ‘நான்’ எனும் உணர்வு நன்கு தொழிற்படாது

கலங்கிய அருவநிலையில் மடங்கிக் கிடக்கிறது. விரிவுநிலையில், 'நான்' எனும் உணர்வு, நான் முடவன், நான் கரியன், நான் செல்வன், நான் வறியன், நான் பெரியன், நான் சிறியன் என இவ்வாறு துலங்கிய உருவநிலையில் நின்று தொழிற்படுகிறது. ஆதலின் ஒடுங்கிய உலகம் விரிவது ஏனெனில், 'நான்' எனும் உணர்வு கலங்கிய அருவநிலையிலிருந்து துலங்கிய உருவநிலைக்கு வந்து தொழிற்படுவதற்கேயாம். அவ்வாறு தொழிற்பட்டு நான் முடவன், நான் கரியன் என்பன போன்ற விபரத்தை கருத்துக்களைக் கைவிட்டு, ஒவ்வொரு உயிரும் தனது உண்மைச் சொருபத்தை உணர்தற்கேயாம். ஒடுங்கிய உலகம் விரிந்தது இந்தப் பெருநோக்கத்தின் பொருட்டு என்பதே தமிழ் முனிவர்களின் முடிவு. அதனாலன்றோ பண்டைத் தமிழ்மக்களின் தாய் கடவுட் கொள்கையைச் சுருதி யுக்தி அநுபவம் வாயிலாக நிலைநாட்ட அவதரித்தருளிய ஸ்ரீ மெய்கண்டார் 'மலைப்பாகத்தின் பொருட்டே' ஒடுங்கிய உலகம் மீளவும் உளதாயிற்று எனக் கூறியிருள்ளார்.

விஜயம் இதழ் IV

மதம், மோகம் முதலிய இருட்குணங்களை வெகு ஆழத்தில் புதைத்து வைத்துக்கொண்டு வெறுமனே யுரைத்து கொண்டும் கூண்டில் கொண்டும் இருந்த உயிர்களுக்கு, மேற்படி குணங்களை வெளிவிசி, அறிவாற்றல்களை விளக்கி, சகல போகபோக்கியங்களை அநுபவிப்பதற்கும், நான் படித்தவன், நான் செல்வன், நான் அரசன் நான் ஏழை, நான் ஞானி என இவ்வாறு பற்பல வகையில் மதாந்தத்திற்கிந்து அடங்கி அநுபவத்தில் செல்வதற்கும் வாய்த்த ஓர் நடன அரங்கமே இவ்வுலகம். அதனால் இவ்வுலகம் என்றும் வாழ்க! இந்த உலகத்திலே வாழும்பொழுது ஒருவனுக்குக் கல்வி, செல்வம் முதலிய சகல வசதிகளும் அமையுமாயின் அவன், மதம் மோகம் முதலிய தன் அடிப்படைக் குணங்களை வெளிவிசி, தன் அறிவாற்றல்களை விளக்கி, உலக வாழ்வில் பெறுவேண்டிய முதற்பயனைப் பெற்ற விடுதின்றான். அந்த வசதிகள் அமையாதபொழுது அறிவாற்றல்களை விளக்க இயலாதவனாய் வெறும் நடைபினமாய் இருந்து இறக்கின்றான்.

எனவே, உலகம் என்றாலென்ன? உலக வாழும் என்றாலென்ன? சகல வசதிகளும் அமையும்பொழுது அருமையும் பெருமையும் வாய்ந்தனவே.

சகல வசதிகளும் அமைந்திருக்கும் இந்த உலகத்தைப் பார்மின்கள்! அது விசித்திரமானது; அழகானது; திவ்யமானது; பலவேறு வள்ளுக்களையுடையது; பலவேறு உருவங்களையுடையது; பலவேறு இயற்கைகளையுடையது; பொதுவாகக் கூறுமிடத்து இந்த உலகமானது பலவேறு மலர்கள் மலர்ந்திருக்கும் பூந்தோட்டமாக விளங்குகின்றன என்று கூறலாம்.

உலகம் அன்று தொடங்கி இன்று வரைக்கும் உள்ளது உள்ளபடியே நல்லதுமாய் - கெட்டதுமாய் - பெரியதுமாய் - சிறியதுமாய் - இருந்தபடியே இருந்து வருகிறது. முன்னேற்றம் என்பது சொல்மாயமாய்க் கழிவதேயன்றி வேறுன்று.

அறிஸ்ரோரில், கிறிஸ்து முதலிய பெரியாரை உலகம் நிர்த்தாவிண்யமின்றி அக்காலத்தில் கொண்று நின்றது. உலகப் பெரியாராகிய மகாத்மா காந்தியை உலகம் ஈவிரக்கமின்றி இன்று கொண்று விட்டு நிற்கிறது. எனவே உலகம் வேறு வேறு உருவும் - வேறு வேறு இயற்கையும் கொண்ட உயிர்ப்பொருளையும் உயிரில் பொருள்களையும் என்றும், உடையதாய்தான் திகழப் போகின்றது என்பது தின்னாம். உலகம் எவ்வளவுக்கு வேற்றுமைப்பட்டுத் திகழ முடியுமோ, அவ்வளவுக்கு வேற்றுமை கொண்டு விளங்குவதற்குக் காரணம் நமது அடிப்படையில் கறை போல் பொருந்தியிருக்கும் மூலமல இயற்கையேயாகும். அந்த இயற்கை அதி விசித்திரப்போக்குடையது. அந்த மூலமல இயற்கையே பலவேறு நிலையங்களிலிருந்து பலவேறு உரத்துடனும், பலவேறு முனைப்புடனும், பலவேறு வேகத்துடனும், பலவேறு மதத்துடனும் ‘நான்’ ‘நான்’ என்று கூவிக் கொண்டு புஞ்சிசல் போல் பல்லாயிரக் கணக்காய்க் கிளம்பி வருவது. அதி விசித்திரப் போக்குடையதாய், பலவேறு இருட்சக்திகளையுடையதாய், மதம் மோகம் முதலியவற்றின் வடிவமாய் அழுக்குடன் எல்லாவற்றுடனும் மாறுபட்டு, தலை நிமிர்த்தி நிற்பதே தன் சபாவமாய் ஏகமாயிருக்கும் அந்தப்பெரும் பொல்லாமையாகிய மல இயற்கையே தமிழ் முனிவர்கள் ஆணவும் எனக் கூறினா. வடமொழிச் சுருதி ‘தமஸ்’ எனக் கூறியிரு தற்காலத்தில் உலகமெங்கும் வியாபித்திருக்கும் இரு பெரும் ஆணவசக்திகளைப் பற்றி இவ்விடத்தில் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்:

அமெரிக்க டாலர் சக்தி என்பது ஒன்று ரவ்யசக்தி என்பது மற்றையது. இரண்டு சக்திகளும் உலகத்தைப் பண்யமாக வைத்து ஒன்றுடன் ஒன்று மோதி வலிமை பார்ப்பதற்குக் காலத்தையும் இடத்தையும் தீர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. என்றால்காயினும் ஒரு நாள் அந்த இரு பெருஞ்சக்திகளும் உலகமாகிய மேடையில் மோதியே தீரும். சுண்டோப சுண்டர் என்னும் இரு அரக்கர்களின் கதியே அவைகளுக்கும் ஏற்பட இருக்கின்றது என்பது திண்ணும். மதம், மோகம் முதலிய குணங்களில் கட்டப்பட்டிருக்கும் மேற்படி சக்திகள் முனை மழுங்கி வலிமை குன்றி மாய்ந்தொழிய, வருங்கால உலகில் வேறு இருட்சக்திகள் வேறு வடிவங்கொண்டு உலகை வியாபித்து வர இருக்கின்றன. இப்படிப் பல்வேறு இருட்சக்திகள் உலக சிருஷ்டி தொடங்கி உலகமாகிய நாடக மேடையிலே தோன்றித்தோன்றி ஒன்றுடன் ஒன்று மாறி நின்று போரிட்டுச் சக்திகுன்றி ஓய்ந்தொழிந்தன.

இப்படி எத்தனையோ இருட்சக்திகள் இப்பொழுது தோன்றி இருக்கின்றன. இனிமேலும் தோன்ற இருக்கின்றன. சமூகங்கள், சாதிகள், தேசங்கள் என்ற இவற்றைப் பீண்டோல் தொடர்ந்திருக்கும் இந்த இருட்சக்திகள் நம் ஒவ்வொருவரது அடிப்படையிலும் கறைபோல் படர்ந்திருக்கும் இருட்சக்திகளின் விளைவேயாகும் என்பதை நாம் மறக்கவேண்டாது.

வெகு ஆழத்தில் நம்பிடத்தில் சகசமாய்க் கறை போல் படர்ந்திருக்கும் இந்த இருட்சக்திகளின் வன்மை மென்மைத் தார்தம்மிய வேறுபாட்டனாலேயே, நாம் ‘மாற்றமாம் வையகத்தில் வெவ்வேறு வந்த அறிவாந் தன்மையராய்’ வெவ்வேறு அறியாமையுடையராய், வெவ்வேறு முதல்களாய், அனந்தம் என்ற எண்ணிக்கையினராய்த் திரிகிழோம்.

உயிர்களாகிய நம்மைப் பொறுத்தவரையில் உலகமும் உலகப் பொருள்களும் சாதனைக்குரிய விஷயங்களோயன்றி வேறான்று. அந்தச் சாதனையின் பயனாய் நமக்கு ஏற்படும் இன்ப துன்ப - விருப்பு வெறுப்பு வடிவமான அநுபவமே நமக்குப் பெரியது. அந்த அநுபவமே நமக்குக் சொந்தமானது. அதுவே நாம் இறக்கும் பொழுதும் பிறக்கும் பொழுதும் நம்முடன் தொடர்ந்து வருவது. அதனால்லன்றே சுருதி ‘பிரமன்’ ‘ஆத்மன்’

என்ற இரண்டையும் பற்றிக் கூறுகையில் இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று மருவி இருக்கின்றன என்றும், அவற்றுள் ஒன்று (ஆத்மன்) அநுபவத்திற்கே உரியது என்றும் கூறிச் சொன்றது. ஒரு அநுபவம் நிகழ்வதற்கு உயிர்களாகிய நமக்கு வேண்டியன் யாவை என ஆராய்வோம்.

முதன்முதலாக அநுபவிக்கப்படுகிற ஒரு பொருள் வேண்டும். இதனை நம் முன்னோர் மாயாகாரியம் எனக் கூறினார். அநுபவிக்கப்படுகிற பொருளை உயிர் கண்ட மாத்திரத்திலேயே அநுபவம் நிகழுமாறில்லை. நம்மவருள் எத்தனையோ பேர் எத்தனையோ பொருள்களின் பக்கத்திலிருந்தும் அவற்றை அநுபவித்த ஒரு நாளே கிடையாது. எனவே அநுபவத்திற்குப் பொருளிருப்பது மட்டும் போதாது. அந்தப் பொருளை விரும்புகின்ற மனப்பண்பாடும் ஆற்றலும் வேண்டும். இதனைப் பார்ம்பரியத்திலும், பூஷீக வாசனையிலும், பழக்கத்தாலும் வரும் கண்மத்தின் பயன் என்பார் முன்னோர் அந்த விரும்புகின்ற ஆற்றல் கைவரப்பெற்ற பின்னராயினும் நமக்கு அநுபவம் கைக்கூடுமா எனில் கூறுவோம்.

நம்மவருள் ஆயிரக்கணக்கானோ அநுபவிக்கின்ற பொருள்களை வைத்திருந்தும், அந்தப் பொருள்களை விரும்புகின்ற ஆற்றல் உடையராயிருந்தும், மன அலைவினாலும் சபல இயற்கையினாலும் அந்தப் பொருள்களை அநுபவிக்கின்ற திறங்கில்லாது வறிதே காலங்கழிக்கின்றோம். எனவே அநுபவத் தீர்க்கு மூன்றாவதான ஒன்று நம் மிடத் தில் இன்றியமையாததாகின்றது. அதுவே எவ்வகையான அநுபவத்திற்கும் மிக மிக முக்கியமானது. அது இன்றேல் எவ்வகையான அநுபவமும் உயிர்களுக்கு எஞ்சாள்ளுமில்லை. அது யாதெனில், அதுவே நான் என்னும் உணர்ச்சியிடன் பொருள்களில் அழுத்தி நிற்கும் ஆற்றல். அநுபவத்தை விளைவித்து அழுந்தி அறியும் அருமை பெருமை வாய்ந்த ஆற்றலைத் தந்து நிற்கும் பொருளே எல்லா அநுபவத்திற்கும் நிமித்தமாகிய ஆணவமாகும். அதனாலன்றே மெய்கண்டார் பரம்பரையினர் கடவுளியற்கை, மல இயற்கை ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்து அற்புதமாய் கழன்று வரும் பிரமசக்கர வணக்கத்தையே மேலான வணக்கமாய்க் கொள்வாராயினர். அதனாலன்றே முப்பொருளுண்மையைத் தன் பெரும் வியாபகத்துள்ளே அடக்கி வைத்திருக்கும் திருவெந்தெழுத்து வணக்கமே. சைவ பரமாசாரியரின் பெருவணக்கமாய் அக்காலத்தில் நடைபெறலாயிற்று.

மலர்வனம்

“குவரும் மரவரும் குருந்தும் கொண்றையும்
திலகமும் வகுளமும் செங்கால் வெட்சியும்
நரந்தமும் நாகமும் பரந்தலர் புன்னையும்
பிடவமும் தளவமும் முடமுட டாழையும்
குடசமும் வெதிரமும் கொழுங்கா லசோகமும்
செருந்தியும் வேங்கையும் பெருஞ்சன் பகமும்
எரிமலர் இலவமும் வீரிமலர் பரப்பி
வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
சித்திரச் செய்கைப் படாம்போர்த் ததுவே
ஓப்பத் தோன்றிய உவவனம் தன்னை”

- மணிமேகலை

விழயம் இதழ் இதழ் V

உயிர்கள் அனந்தம் எண்ணிக்கையன். வெவ்வேறு இடங்களில் பிறந்து, வெவ்வேறு குழலில் நிலைபெறுவன். வெவ்வேறு அறிவாற்றல் வடிவமாய் விளங்குவன். வளர்ச்சி பெற வேண்டும் என்ற துடிப்பையுடையன். வளர்ச்சியை தடைசெய்யும் சக்திகள் உளவாயின், அவற்றை எதிர்த்து நிற்பன. வளர்க்கும் சக்திகள் உளவாயின், அவற்றை அணைந்து மருவி நிற்பன. வளர்க்கும் சக்திகள், உண்ணும் உணவு முதற்கொண்டு இவ்வலகில் காணப்படும் எல்லாமாய் மலர்ந்து விளங்குகின்றன அல்லவா? அதனுற்றுன் கருதி அன்னை பிரமம், பிராணன் பிரமம், வாயுபிரமம் என்று பிரமம் பிரபஞ்சம் முழுவதும் வளர்க்கும் சக்தியாய் கலந்து நிற்கும் விசித்திரத்தையே மிகுதியாய்க் கூறிச் சென்றது. நமது வளர்ச்சியை உயிர்களாகிய நாம் மறப்பதுண்டு. நம்மைப் பெற்ற தந்தையா நம் வளர்ச்சியை மறப்பதில்லை. படிப்பிக்கும் ஆசிரியர் நம் வளர்ச்சியை மறப்பதில்லை. ஆகவே நம் வளர்ச்சியை நாம் மறந்தாலும், நம்மை வளர்த்தெடுக்கும் சக்தி எஞ்ஞான்றும் மறப்பதில்லை. இந்த உண்மை நம் உணர்வில் நிலைபெறும் பொழுதே, நம்மிடத்தில் தெய்வம் என்பதோர் சித்தமுண்டாகின்றது.

தமிழ் மக்களின் பழைய சமய நூல்களில் எம்பெருமான்(My God), உம்பெருமான் (Your God), தம்பெருமான் (His God) என்ற சொற்றொடர்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. அதனால், பண்டைத்தமிழ் மக்கள் உயிர்க்குயிராயிருந்து உயிர்களை வளர்த்து வரும் தெய்வம், உயிர்கள் தோறும் வெவ்வேறு வடிவமாய் விளங்கு கின்றது என்ற உண்மையையே நன்கு வலியுறுத்தியிருக்கின்றனர் என்பதை நாம் உணர்தல் வேண்டும். உயிர்க்குயிராயிருந்து நம்மை வளர்த்தெடுக்கும் தெய்வத்திற்கும் நமக்கும் இடையிலுள்ள சம்பந்தம் நன்கு ஆராயப்பட வேண்டியதொன்றாம்.

வாழ்க்கை வாழ்பவனும் மனிதன்; வணக்கம் வணங்குபவனும் மனிதன்; எனவே அவன் வாழ்க்கையில், வணக்கம் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். சுருக்கக் கூறினால், வணக்கமுறை வாழ்க்கை முறையோடு மருவியே நிற்க வேண்டும். உண்மையில் வணக்கமென்பது, வாழ்க்கையோய் - வாழ்க்கையில் இடையறாது எழும் துடிப்பை அமைதிப்படுத்தும் கருவியாய் - உயிர்கள் தோறும் வெவ்வேறாய் நின்று தொழிற்படுவது. எனவே வணங்கப்படும் தெய்வம் வணங்குகின்ற உயிரோடு மிகவும் நெருங்கிய அந்தரங்கமான உறவினையுடையது. அந்த உறவு எப்படிப்பட்டதெனில் அது உடம்புக்கும் உயிருக்குமிலையிலுள்ள அந்தமான உறவு போன்றது. உடம்பு, உயிர் ஆகிய இரண்டும் இருங்கே பொருட்களாயினும், கலப்பு விசேஷத்தினாலே உடம்பு உயிரை அப்படியே விழுங்கி விடுகின்றது. அதனாலன்றோ முடவன் என்றும், செவிடன் என்றும், குருடன் என்றும் ஒருவர் ஒருவர் உடம்பைப்பார்த்து இகழும் பொழுது, உயிர்தான் உடம்பல்லன்' என்றும் உண்மையை உணராத்தாய், விறுவித்துக் கோபம் பொங்கி, தகாதகாரியங்களில் ஈடுபட்டு வருகின்றது. அல்லும் பகலும் நம்மையே கூமந்து கொண்டு, அந்த உடம்பிற்காகவே உத்தியோகமென்றும், உழைப்பென்றும், மன்னென்றும், பெண் னென்றும், தம் வாழ்க்கை முழுவதுமுள்ள ஓவ் வொரு கணப்பொழுதையும், "அந்த உடம்பிற்காகவே" அப்பணங்குசெய்து வாழும் உயிர் முழுவதும் உடம்பினிலே விழுங்கப்பட்டு விடுகின்றது என்பதை எவ்வும் ஒத்துக்கொள்ளவே வேண்டும். எவ்வாறு உடம்பு தன் காரியத்தின் பொருட்டு உயிரை விழுங்க வோட்டாது தனக்குள் மறைத்து ஒதுக்கி விடுகின்றதோ,

அது போலவே உயிர்களாகிய நாமும் நம் கருத்து வகையினால், நம்மை வளர்த்தெடுக்கும் தெய்வத்தை விளங்கவொட்டாது மறைத்து ஒதுக்கி விடுகின்றோம். ஆயினும் ‘நான்’ என்று கூவி நிற்கும் இந்தச் சிறிய நிலையங்களில் உண்மையில் விளங்கி நிற்பது நம்மை வளர்த்தெடுக்கும் நம் உயிர்க்குயிராகிய தெய்வமேயாகும். எனவே வணங்கப்படும் தெய்வமும் வணங்கும் உயிரும் கலப்பினாலே ஒன்றாகவே விளங்குகின்றன. இந்த உண்மையை உணர்த்தவே, இறைவன் ஒருவனேயாயினும், அவன் பொதுவகையில் அனேகனாய் உயிர்களேயாய் விளங்கி நிற்கின்றான் என நூன் நூல்கள் கூறிச் சொன்றன.

உடம்பு, உயிர் ஆகிய இரண்டிற்குமுள்ள சம்பந்தத்தை மேல்நாட்டுத் தத்துவ நூலார் இப்பொழுது சீல காலமாக ஆராய்ந்து வருகின்றனர். அவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் உடம்பு, உயிர் ஆகிய இருவேறு பொருட்கள் உள்ளன என்ற கருத்தினையுடையவர். ஆயினும் உயிரை, உடம்பிலிருந்து பிரித்து, திருவருள் தாரகமாக நின்று, நிதர்ச்சமாகக் கண்ட நம்முன்னோர், இரண்டிற்குமிடையிலுள்ள சம்பந்தத்தை அழகாக விளக்கியிருக்கின்றனர். இரண்டும் கலப்பினால் ஒன்றாக விளங்குகின்றனவாயினும் இரண்டும் சம அந்தஸ்து உள்ளனவல்லவென்றும், உயிர் உடனாய் நின்று உணர்த்த உடம்பு உணர்வதேயன்றி, எஞ்ஞான்றும் உணர்வதில்லையென்றும் அநுபவத்தில் உணர்ந்து உணர்த்தியிருக்கின்றனர். அது போலவே நம்மை வளர்த்தெடுக்கும் நம்முயிர்க்கு உயிராகிய தெய்வமும் நாமும் கலப்பினால் ஒன்றாய் விளங்குகின்றோமாயினும், நம் தெய்வம் நமக்கு உடனாய் நின்று உணர்த்த நாம் அது உணர்வதில்லை என்ற உண்மையை உணர்க; எனவே நமக்கும், நம்முயிர்க்குயிராகிய தெய்வத்திற்கும் இடையிலுள்ள சம்பந்தம், உடம்புக்கும் உயிருக்கும் இடையிலுள்ள சம்பந்தம் போன்றதாம்.

இவ்வாறு மிகவும் நெருங்கிய அந்தரங்கமான சம்பந்தத்துடன் நாமும் நம்மை வளர்த்தெடுக்கும் தெய்வமும் ஒவ்வொரு மின்னற்பொழுதும்

உடனுறைந்தே வருகின்றோம். அது பேசுவிக்க நாம் பேசுகின்றோம்; அது நினைப்பிக்க நாம் நினைக்கின்றோம்; அது உணர்த்த நாம் உணர்கின்றோம்; அது ஆட்டுவிக்க நாம் ஆடுகின்றோம். இவ்வாறு அற்ப அறிவும், அற்ப உணர்வும் பொருந்தி முனைகொண்டு திரிபவனுமாகிய நாமும் அப்படியொன்றுமில்லாது எங்குமாய் நிறைந்திருந்து நம்மை வளர்த்தெடுக்கும் கருணையும், வேறஞ்சிச் சேர்ந்து நின்று, ஒவ்வொரு மின்னாபொழுதும் புரிந்து வரும் அந்தாங்கமான அதி அற்புத நடனத்தைக் கூறந்து சிந்தித்துப்பார்மின்கள்! அது அத்துவித நடனமாயினுமாகுக; வியாபக வியாப்பி யந்தனமாயினும் ஆகுக. இந்த நடனத்தில் உயிர்களாகிய நாம் நிகழ்த்தி வரும் முறைகேடான தன்மையையே எடுத்துக்காட்ட விரும்புகின்றேன். உயிர்களாகிய நாம் அற்ப அறிவையும், அற்ப உணர்வையும், அற்ப நாளையும் உலகில் வெளிக்காட்டி, நம்முடன் சேர்ந்து நடனம் புரிந்து நம்மை வளர்த்தெடுக்கும் அந்தப் பார்ம்பெருங் கருணையை மறைத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம் அல்லவா? அந்தப் பெருங்கருணை வடிவமான தெய்வத்தை விளங்கிச் செழிக்கும்படி விட்டு அற்ப அறிவையும், அற்ப உணர்வையும், அற்ப நாளையும் வெளிக்காட்டாது, இடம் மாறி நின்று நடனம் புரிவதே முறையாகும் என்பதை உணவீர்கள்.

இறைவனின் பெரு வியாபகத்தினுள்ளே மதுவுண்ட வண்டுபோல, ஒருவர் மயங்கிக் கிடக்குமாயின், அதனால் உலகம் செழிக்கும். சமூக வாழ்க்கை தெய்வ வாழ்க்கையென ஓங்கிச் சிறங்கும். அமைதி நிலவும். இவ்விடத்தில் அப்பார் கவாயிகளின் திருத்தாண்டகச் செழும்பாடலொன்று நினைவிற்கு வருகிறது. அன்பார்கள் படித்து மகிழ்வார்களாக.

நிலைப்பாடே நான் கண்ட தேங் கேளாய்

நெருநலைநந் பகலிங்கோ ரடிகள் வந்து
கலைப்பாடுங் கண்மலரும் கலக்க நோக்கிக்

கலந்து பலியிடுவே ணெங்குங் காணேன்
சலப்பாடே யினி ஒருநாட் காண்பே ணாகிற்

தன்னாகத் தென்னாக மொடுங்கும் வண்ணம்
உலைப்பாடே படத்தமுவிப் போக லொட்டேன்
ஒந்றியூ ருறைந்திங்கே திரிவானையே.

விஜயம் இதழ் - VI

மனிதன் பல நினைவுகளை நினைக்கின்றான். பல செயல்கள் செய்கின்றான். இவ்விதம் பலவாறு இயங்குகின்றான். இந்த இயக்கங்களுட் சில சாரமற்று அவமாய் உடனேயே ஓழிவன. சில உரத்துடன் எழுந்து சிலகாலம் நிலவி ஓய்வன. இன்னும் சில நிலையான அநுபவத்தைத் தந்து நிற்பன. இந்த இயக்கங்களிலெல்லாம் வெகு ஆழத்திலிருந்து முனைகொண்டு உயிருணர்வு புற உலகை நோக்கி ஒடி வருகின்றது. அவ்வாறு புற உலகை நோக்கி ஒடி வரும் உயிருணர்வு உடம்போடு கலந்து நின்று பூப்பொருட்களைத் தன்னாலியன்ற அளவு தன் அற்ப அறிவிக்கும், அற்ப உணர்வுக்கும் தக அறிந்தும் உணர்ந்தும், மதம் மோகம் முதலிய குணங்களை வெளி வீசி நிற்கிறது. எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு மதம் மோகம் முதலிய குணங்களை வெளி வீசுகிறோமோ, அவ்வளவுக்கவவளவு தூய்மை பெற்று விடுகின்றோம் என முடிவு கட்டுதல் தவறு. ஏனெனில் தூய்மை என்பது ‘நான் யார்’ என ஆராய்ந்து நம் சொருபத்தை உணர்வதேயாகும். நாங்களோ, மதம் மோகம் முதலிய மலத்தின் குணங்களை நம்மிலிருந்தும், நம் குணத்திலிருந்தும் பிரித்து அறியும் ஆற்றலில்லாதவகளாய், ‘நான்’ ‘எனது’ என்னும் பெருங்கூச்சலுக்கு ஆளாகி, உலகிலிலுள்ள பொருட்களையெல்லாம் அபிமானித்து மாயாபந்த முற்றும், உலகிலுள்ள செயல்களையெல்லாம் அபிமானித்து கனம் பந்த முற்றும், ‘நான்’ ‘எனது’ என்னும் கொள்கையில் மேலும் மேலும் முறுகி வளருகின்றோம். அதனால் நம் வாழ்வு ‘ஆழிய கறங்கு போல் ஒடி உழன்று வரும்’ ஒரு வாழ்வாய் முடிவடைகிறது.

மதம் மோகம் முதலிய மலத்தின் குணங்களைக் கலக்கி விடுபவர் யார்? அவற்றை வெளி வீசுவதற்கு நம் உணர்வைப் புற உலகை நோக்கிச் செலுத்தி விடுபவர் யார்? இவை போன்ற கேள்விகளை நாம் நமக்குள் சிந்திப்பதில்லை. சிந்திப்போமாயின், நம்மை வளர்த்துகடுக்கும் தெய்வத்தைப் பற்றிய உணர்வும், விடியாத வாழ்விற்கு ஓர் விடிவும் வாய்க்கும் என அறிக். வெகு ஆழத்தில், வெகு மறைவில் நிற்கும் அந்தத் தெய்வ சக்தியே, மலத்தைத் தொழிற்படுத்தி, மத மோகங்களை வெளி வீசி, ‘நான்’ ‘எனது’

என்னும் உணர்வை எழுப்பி, உலகபந்தம் செயற்பந்தம் முதலிய பந்தங்களொல்லாம் நம்பால் நிகழ்வதற்குக் காரணமாகும். சுருங்கக்கூறின், உள்ளதை உள்ளவாறு உணரமுடியாத பரிதாபமான ஒரு மறைப்பு நம்பால் நிகழ்வதற்கு அதுவே காரணம் ஆகும். தெய்வ சக்தி இவ்வளவு தூரம் மலத்தைத் தெரிற்படுத்தி நமக்குப் பந்தத்தையும் மறைப்பையும் தருவது நம் அருமையை உணர்த்த வேண்டும் என்ற திருவுள்ளாமோ அல்லது வேறு யாது காரணமோ நாமறியோம். அந்தத் தெய்வ சக்தியே உயிர்களாகிய நமக்குப் பந்தத்தையும் மறைப்பையும் தருகின்றது என்பதை நாம் மறுக்க முடியாது.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து நம் முன்னோர் தெய்வ சக்தியின் இருவேறு வடிவங்களை உணர்ந்தவர்கள். தெய்வத்தின் இருவேறு திருவடிகளைக் கண்டவர்கள். ஒரு திருவடி உண்மை அறிவை மறைத்துக் கீழ் நோக்கிப் பந்தத்திற் செலுத்துவது எனவும், மற்றைய திருவடி அருள் கரந்து மேல்நோக்கி வீட்டினை உதவுவது எனவும் நம் முன்னோர் கூறியிருக்கின்றார்களல்லவா? அவர்கள் கூறிய முதல் திருவடியே, மலத்தைத் தொழிற்படுத்தி உண்மை அறிவை மறைத்து உயிர்களாகிய நம்மைப் பந்தங்களில் செலுத்துவது. அந்தத் திருவடியே அந்தச் தெய்வ சக்தியே மறைப்புச்சக்தியென்றும், திரோதனாசக்தியென்றும் நம்முன்னோர் கூறினார். அந்தச் சக்தியினால் வந்த ஆக்கமே இவ்வாழ்க்கையெல்லாம் என்பது உண்மை. அந்தச் சக்தியே நாம் பிறக்கின்றபொழுதும், நாம் இறக்கின்ற பொழுதும் ‘பூம்பூம் திரிந்த செல்வம்’ என நம்முடன் தொடந்து திரிவது நாம் இதனை உணர்வது இல்லை. ஆயினும், அது உயிர்களாகிய நம்மைக் கைவிடுவதில்லை. உயிர்க்குயிராய் உடனாய் நின்று, நாம் உணர வேண்டியவற்றையெல்லாம் உணர்த்தி அனுசரணையாய் நிற்பது நாமோ, நினைத்த நினைப்புக்கள் - செய்த செயல்கள் - உணர்ந்த உணர்ச்சிகள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் மறந்து போய் நிற்கும் சீவர்கள். அது அவற்றையெல்லாம் மறவாது, அவற்றின் மறவாது மென்மைக்கேற்ப காலம் நேரம் பார்த்து, ஒழுங்கும் நியதியும் தவறாது,

அப்போதைக்கப்போது வேண்டியவற்றை அளந்து அளந்து உதவுவது. மனத்தினால் விரும்பியவற்றை அநுபவிக்க மனத்தைத் தகுதியாக்கி வைப்பது. உடம்பினால் நிகழ்த்தியவற்றின் பயனை அனுபவிக்க, உடம்பை ஏற்ற முறையில் வன்மை மென்மையாக்கிக் கொடுப்பது. அநுபவங்கள் கைகூடுவதற்கு, நியதி தவறாது வெளி வசதிகளையும் தகுந்த முறையில் கூட்டி வைப்பது. ‘வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் கண்டாய்’ என்பது பொய்யாமொழியன்றே?

இவ்வாறு உயிருணர்வைப் புற உலகிலே செலுத்தி, காலம் நியதி என்னும் கருவிகளாய்த் தானே நின்று, நிறைத்திறம்பாது, அளவு திறம்பாது, ஆனை செலுத்தி வரும் திரோதான் சக்தியின் ஆட்சியைக், குழியாட்சி என்றோ முழியாட்சி என்றோ எமக்குக் கூற முழியவில்லை. ஆனால் அந்த ஆட்சி, அருளும் அறிவும் நிறைந்த சைவாட்சி என்று மாத்திரம் நிச்சயமாய்க்காறு இயலும்.

விஜயம் திதழ் - VII

உடம்பின் வெகு ஆழத்திலிருந்து உயிருணர்வு புறங்கை நோக்கி ஒடி வருகின்றது என்று எழுதியும் பேசியும் வருகிறோம். அவ்வாறு ஒடி வரும் போது அந்த உயிருணர்வு எத்தனை நிலைகளைக் கவர்ந்து வருகிறது? ஒவ்வொரு நிலையிலும் அந்த உயிருணர்வு பெறும் பெயர் யாது? அதன் வடிவம் யாது? என்றே இன்னேரன்னவற்றை நாங்கள் விசாரித்து நன்கு அறிதல் வேண்டும். வெகு ஆழத்திலே குக்குமமாய் - பொது உணர்வாய் நிற்கும் நிலையில் உயிருணர்வு ஜீவாத்மா அல்லது ஜீவன் என்பியர்பெறும். உடம்பின் அகக்கருவி, புறக்கருவிகளுடன் பொருந்தி வாழும் சிறப்பு நிலையில் உயிருணர்வு தேகாத்மா எனப் பெயர்பெறும். ‘நானார்? என்னுள்ளாமார்? என்கடமையாது?’ என்ற விசாரமின்றி உண்டு உடுத்து வாழும் பொது ஜீங்களைல்லாம் வெறும் தேகாத்மாக்களே. யான் ஒரு ஜீவனன்றே! யான் போகத்தில் அழுந்தாது கடமையாற்றி வாழ்தல் வேண்டும்’ எனும் உருதியினும் வீறுடனும் வாழும் பெரு மக்கள் எல்லாம் ஜீவாத்மநிலை கைவந்தவர்களாம்.

உண்மை ஜீவாத்மனிலை கைவந்த பெரியோகளே உண்மை அரசியல் ஞானிகள்; அவர்களே உண்மை அதிகாரத்தின் அருமை பெருமையை உணர்ந்தவர்கள். அவர்களே தமக்கென வாழுது பிறர்க்கென வாழும் தகைமையாளர். அவர்களே போக வாழ்வை ஒழுந்துக் கடமையே தம் உயிராய் உணர்ந்தவர்கள். பழைய ஞான நூல்களில் தேகாத்மா, ஜீவாத்மா, பரமாத்மா முதலிய ஆன்ம நிலைகளெல்லாம் ஆராயப்படுவது வெறும் பொழுதுபோக்குக்காவன்று. மக்களெல்லாம் உண்மைக் குடும்ப வாழ்க்கை, உண்மைச் சமூக வாழ்க்கை, உண்மை அரசியல் நெறி, உண்மை வீட்டின்பாம் என்பவற்றை உணர்ந்து உய்தற்பொருட்டேயாம். ஞான சாஸ்திர நூல்களை எங்களுக்குத் தந்து சென்ற பண்டைத் தமிழ் பெரியோரின் திருவுள்ளாம் அதுவே என்பதை நாங்கள் எல்லோரும் அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

எல்லா உயிர்களும், எல்லா நிலைகளிலும், ஒரு பழைய சரித்திரத்தை உடையன என்பதையும், ஒரு எதிர்கால வாழ்வை விளைத்து நிற்பன என்பதையும் எவரும் மறக்க மாட்டார்கள். எனவே உயிர்கள் வெகு ஆழத்தில் குக்குமமாய் நிற்கும் ஜீவாத்ம நிலையில் கூட காலத்தோடு சர்ந்து நிற்கின்றன என்பது ஒரு கலை. எல்லா உயிர்களும் தமது பழைய சரித்திரம் காரணமாக, தம் எதிர்கால வாழ்விற்குரிய ஒரு ஒழுங்கையும், நியதியையும் தமக்குள் அடக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அதனால் ஓவ்வொரு உயிரும் குக்குமமான அந்த ஜீவாத்ம நிலையிற் கூட, ஓவ்வொரு நியதியை உடையதாயிருக்கிறது. அந்த நியதியே உயிர்களாகிய எங்களது அறிவாற்றல்களை நிர்மாணித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த நியதியிடத்திலேயே எல்லாம் வல்ல இறைவன் தன் ஆணை முழுவதையும் கொடுத்து விட்டு, திரோதானசக்தி என மறைந்து நின்று, உலகத்தை ஆட்சி புரிந்து, எங்கள் அறிவாற்றல்களை வளர்த்து வருகின்றது.

எல்லாம் வல்ல இறைவன் அமைந்திருக்கும் நியதி வரம்பென்றால் எப்போப்பட்ட நியதி வரம்பென்று நினைக்கின்றீர்கள்! அந்த நியதி வரம்பை மீறி குரியன் உதிப்பதில்லை; குரியன் படுவதில்லை; அதனை மீறிக் காற்று

வீசுவதில்லை; அது நிற்பதில்லை; அதனை மீறி அக்னி ஏரிவதில்லை; அது அணைவதில்லை. அதனை மீறி தண்ணீர் ஓடுவதில்லை, அது வற்றுவதில்லை, இவ்வாறு நாங்கள் காண்பன, நினைப்பன எல்லாம் தெய்வம் அமைத்திருக்கும் பெரிய நியதியென்னும் அகல வரம்பினுள்ளே, உயிர்களின் பெரும் நன்மையின் பொருட்டு நடைபெறும் பெரும் நிகழ்ச்சிகளாகும்.

தெய்வமாகிய தெய்வமே உலகிலுள்ள எல்லா உயிர்களையும் எல்லாப் பொருட்களையும் ஒவ்வொரு வரம்பினுள்ளே அற்புதமாய் நிறுத்தி, ஆட்சி செய்து வருகையில் தற்கால மக்கள் உலக விவகாரங்களில் என்றால் என்ன, சமூக விவகாரங்களில் என்றால் என்ன, குடும்ப விவகாரங்களில் என்றால் என்ன, கோடின்றி வட்டாட முயலுவது ஜயகோ, எவ்வளவு மதியீனம்! எல்லாம் வல்ல இறைவன் உயிர்களின் பழைய சரித்திரத்திற்கேற்ப நியதி என்னும் ஓர் வரம்பை அமைத்து, அதற்குள் பெருந்தியாகியாய், திரோதாயியாய் மறைந்து நின்று அண்ட சராசாரங்களையெல்லாம் முறை திறம்பாது நிறைதவறாது வகுத்து ஆட்சி செய்து வரும் அரசனென்றாலென்ன, சமூகத்தை ஆட்சி செய்து வரும் தலைவரென்றாலென்ன, ஆட்சி புரிந்து வருவாராயின், அதுவே சைவாட்சி எனப்படும் அது நிற்க.

குக்குமமான ஜீவாத்ம நிலையில், உயிருணர்வானது காலத்தோடு சேர்ந்த ஓர் நியதிக்குட்பட்டதாய் ஓர் அறிவாற்றல் வடிவமாய்த் திகழும். இந்த உண்மையை ஒருவன் தள்ளிடத்தில் காண்பான் பின், அவன் மனத்திற்கு அடிமையாக மாட்டான்; அவனுக்கு மனம் அடிமை பூண்டு நிற்கும். அவன் ஒரு தீர்ள். அவன் அசைய உலகம் அசையும். இப்போப்பட்ட பெருமை வாய்ந்த ஜீவாத்ம நிலை கைவந்த ஞானிகளையே, மேய்கண்டார் பரம்பரையினர் பக்ஞானிகள் எனக் கூறிச் சென்றனர்.

தற்கால உலகம் அரசியற்றுறையில் ஜனநாயகம் என ஒன்றைப்பேசி ஒருவரை ஒருவர் ஏமாற்றும் வித்தையில் வளர்ந்து வருகிறது. அது நீடித்து நிற்குமாயின் எங்கள் கதி என்னவாகும் எனக் கூறமுடியாது. எங்கள் நாடு செல்வத்தில் செழிப்பதற்கு, அன்பிலும் அறிவிலும் வளர்வதற்கு உண்மை

அதிகாரத்திற்குத் தகுதி வாய்ந்த பசு ஞானிகளே அரசியற்றலைவர்களாக வருதல் வேண்டும். எம் நாடு எங்கனும் பசு ஞானிகள் அவதரித்து எழ்நாட்டின் அரசியல் பொறுப்பை ஏற்று எம் நாட்டின் பண்டைப் பெருஞ்சிறுப்பை மீட்டுத்தருதல் வேண்டும் எனத் திருவருளைப் பிரார்த்திப்போமாக.

நாங்கள் ஜீவாத்மநிலை கைவந்தவர்கள் அல்லர். தேகாத்ம நிலையின்றே. உடம்பின் அகக்கருவி பூர்க்கருவிகளுடன் பொருந்திப் போகம் அனுபவிப்பதும், ‘உடம்பே நான்’ என்று கருதுவதுமே எங்கள் குபாவமாயிருக்கின்றது. நமது இந்த உடம்பை எடுத்து ஆராய்ந்து பார்மின்கள். இது பொதுவாக ஒரே பிண்டப் பொருளாய்க் காணப்படுவது. இதன் சேர்க்கைப் பொருட்களைத் தனித்தனி பிரித்துப் பார்க்கும் போது மயிர், தோல், எலும்பு, தசை முதலிய கடினப் பொருட்களை காண்கின்றோம். அவை பிருதுவியின் கூறுகளாம். ஒடு நீர், உதிரம், முளை, மச்சை முதலிய நெகிழிச்சிப் பொருட்களைக் காண்கிறோம். அவை நீரின் கூறுகளாம். உடம்பு முழுவதும் உட்ணமும் குளிரும் குறைந்தும் கூடியும் வியாபித்திருப்பதைக் காண்கின்றோம். அவை தேயுவின் கூறுகளாம். பிராணன் முதலிய வாடுக்கள் மேலிருந்து கீழ்நோக்கியும், கீழிருந்து மேல் நோக்கியும் உடம்பு எங்கனும் ஒடி உலாவித் திரிவதையும் அதனால் ஓடல், நடத்தல், இருக்கல், கிடத்தல், நிறுபல் முதலியன் நடைபெறுவதையும் காண்கின்றோம். அவை வாடுவின் கூறுகளாம்.

இவ்வாறு உடம்பை ஓவ்வொன்றாய்ப் பகுத்து அறிந்து கொள்ளும் பொழுது, உடம்பு பஞ்சபூதமயமானது என்றும், உயிர் அதனை இயங்கி நிற்கும் வேறுன ஒரு பொருளென்றும்,அது உடம்பை இயக்கிச் சில காலம் அதனுடன் சேர்ந்திருந்து பின்னர், அதனைப் பின்மாய் விழுத்திவிட்டு, வந்த வழியே திரும்பிப்போகும் ஒன்றென்றும் உணர்கின்றோம். உடம்பு வேறு, உயிர் வேறு என்னும் உண்மையை மறுப்பவர்கள் உலகில் மிகச் சிலரேயாவர். எல்லா சமயத்தினரும், எல்லாத் தேசத்தவரும், எல்லாச் சாதியினரும் ஒருவித மாறுபாடுமின்றி ஒரு உண்மையை அறிந்திருக்கின்றனர் என்றால் அது உடம்பு வேறு உயிர் வேறு என்னும் இந்தப் பேருண்மையேயாகும் எவ்வளவு தான் அந்த உண்மையை எல்லா மக்களும் அறிந்திருக்கின்றார்களென்றாலும்,

தான் உடம்பு என்னும் அபிமானம் ஒருவரையும் எளிதில் விட்டு நீங்குவதில்லை சொத்தியன் என்றும், செவிடன் என்றும், குருடன் என்றும் ஒருவர் உடம்பைப்பார்த்து இகழும் போது இகழ்ச்சி உடம்பைப் பற்றியதேயாகும். ஆயினும் தானுடம்பு என்னும் அபிமானத்தால் உயிரறிவானது இகழ்ச்சியைத் தாங்க மாட்டாது, விறுவிறுத்துக் கோபம் பொங்கித் தகாதகாரியங்கள் செய்யத் தலைப்படுகிறது.

பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளான ஒருவன் நினைத்த நினைப்புகளும், உணர்ந்த உணர்ச்சிகளும், செய்த செயல்களுமே ஒரு உருவம் எடுத்து இன்று உடம்பாகக் காட்சியளிக்கிறது. அதனால் ஒருவன் தன் உடம்பிற்கும் தனக்கும் இடையில் அமைத்திருக்கும் தொடர்பு மிகவும் பாரதாரமானது. அது பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக அமைத்து இழைக்கப்பட்ட பெரிய சங்கிலிக்கோர்வை போன்றது. அந்தத் தொடர்பு ஸ்திரமான அத்திவாரத்தில் கட்டி எழுப்பப்பட்ட பெருங்கற்கோட்டை போன்றது. அதனால் உடம்பிலிருந்து தன்னைப் பிரித்துக் காணுதல் கடினம்; கடினம்; கடினம். அன்றியும் பாருங்கள்; அல்லும் பகலும் உடம்பையே கூறந்து கொண்டு ஓவ்வொரு கணப்பொழுதையும் அந்த உடம்பிற்காகவே அப்பணங்கு செய்து வாழும் உயிரினங்கள் உடம்பைத் தாமென்று அபிமானித்து வாழ்வதில் வியப்பொன்றுமில்லை. ஆனால் - இந்த உடம்பு என்றைக்காயினும் ஒருநாள் தம்மை விட்டு நீங்கி உணர்ச்சியற்ற பின்மாய் விழும் என உணர்ந்து 'தான் உடம்பு என்று கொள்ளும் அபிமானத்தை'ச் சிறிதாயினும் மட்டுப்படுத்தி, 'நான் உடம்பல்லன்' என்னும் உண்மை உணர்வில் சிறிது சிறிதாக முன்னேறி வளர் இந்த உயிரினங்கள் முயல்கின்றன இல்லையே என்பதை நினைத்தே யான் வியப்படைக்கின்றேன். அன்பாகளே; யான் உடம்பல்லன், அறிவாற்றல் வடிவமானவன்' என்னும் உண்மையை உணர எம் நாளாந்த வாழ்க்கையில் சில நிமிடங்களையாயினும் ஒதுக்கி வைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். பஞ்சஸ்தம்யமான உடம்பு தனக்கு ஒருவாற்றானும் சம்பந்தமில்லாத அன்னிய பொருளாய்க் காணப்படவே, தான் தன்னை அறிவாற்றல் வடிவாய் உணர்ந்து நிற்கும் ஜீவாத்மனிலை தன்னிடத்தில் வாய்க்கும் என அறிக. தான் போக வாழ்வில் கருத்தில்லாதவனாய், மனத்தை வென்றவனாய், புலன்களை

வென்றவனாய், தன் ஸட்சியத்தை சாதிக்கும் செயல் வீரனாய்த் திகழ்வான். ஆக்கும் வல்லபம், அழிக்கும் வல்லபம் முதலியன தன்னிடத்தில் அமைந்திருக்கக் காண்பன் ‘யான் ஆக்கவும் வல்லவன், வளர்க்கவும் வல்லவன், அழிக்கவும் வல்லவன் என வேதங்கள்கூறுகின்றன.

மதி ஸ்வீ ஜாதி
மதி ஸ்வீ பிதிஷ்டம்
மதி ஸ்வீ ஸ்வீ ஜாதி,

இந்த ஜீவாத்மநிலை - இந்த உண்மை அதிகார நிலை எங்கள் ஒவ்வொருவரிடத்தும் அடிப்படையில் என்றென்றாலும் அமைந்திருக்கின்றதாயினும், அது ‘உடம்பே நான்’ என அபிமானிக்கும் அபிமானத்தால் விளங்கித் தோன்றுவதில்லை. ‘யான் உடம்பல்லன், அறிவாற்றால் வடிவமானவன்’ என்னும் உண்மை உணர்வு வாய்க்குமாயின், அந்த ஜீவாத்மநிலை அந்த உண்மை அதிகார நிலை எங்களிடத்தில் விளங்கித் தோன்றும். அப்பொழுதுதான் நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் உலகை ஆளும் தகுதி வாய்ந்த அரசராவோம். அதுவரைக்கும், நாங்கள் எவ்வளவு மேனாட்டு அரசியல் நூல்களைப் படித்து விட்டு, கதற்த திரிபவர்களாயினுஞ்சரி, உலகமே எங்களை அறிமுகப்படுத்தி ஆண்டு கொண்டிருக்கும். நாங்களும் வேறுகதியின்றி வெறும் தேகாத்ம மக்களாய் வெறும் கைப்பொம்மைகளாய்த் திரிந்து கொண்டிருப்போம்.

விஜயம் - இதழ் VIII

இந்த உலகம் பஞ்சபூதமயமானது. பஞ்சபூதங்கள் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்பன. இவற்றை அளவிட்டு அறிவதற்கு என பத்துவேறு கருவிகள் எங்கள் உடம்பகத்தே அமைந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் ஜந்து அறிந்து அளவிடுவன. அவற்றை எம் முன்னோர் ஞானேந்திரியங்கள் எனக் கூறுகின்றன. இந்த அளவிடுங்கருவிகளின் ஆற்றல் உயிருக்குயிர் வெவ்வேறாய் அமைந்திருக்கிறது. உயிர்களின் பழைய சரித்திரத்திற்கு ஏற்ப அமைந்திருக்கும் நியதி வரம்பே அந்த அளவிடுங்கருகளின் ஆற்றலை நிர்மாணித்துக் கொண்டு இருக்கிறது.

மெய் என்னும் ஞானேந்திரியக்கருவி தனக்குள்ளே தோலோடு சம்பந்தப்படுத்திய ஒரு பரிசு உணர்வை அளவாக (Unit) நிர்மாணித்து, பரிசு உலகத்தை அளவிட்டு அறிகின்றது. வாய் என்னும் ஞானேந்திரியக்கருவி நாக்கு என்னும் உறுப்பிலே ஓர் இரசு உணர்வை அளவாக நிர்மாணித்து தித்திப்பு புளிப்பு, கைப்பு முதலிய அறுக்கவைகளையும் அளவிட்டு அறிகிறது. கண் என்னும் ஞானேந்திரியக்கருவி கண் கோளத்துக் கருமணி நுனியிலே ஓர் உருவு உணர்வை அளவாக நிர்மாணித்துக் காட்சி உலகத்தை அளவிட்டு அறிகிறது. இவ்வாறே ஏனைய கருவிகளும் தத்தமக்குரிய உலகத்தின் கூறுகளை அளவிட்டு அறிகின்றன என உணர்க. இவ்விடத்தில் நாம் அவதானித்து அறிய வேண்டியது இன்னும் ஒன்று உண்டு. மெய் அளவிட்டு அறியும் பரிசு உலகத்தை கண் முதலிய ஏனைய கருவிகள் உணர்மாட்டா; உயிரறிவு மாத்திரம் மெய்யோடு ஒன்றித்து நின்று, அந்தப் பரிசு உலகத்தை அறியும். கண் அளவிட்டு அறியும் காட்சி உலகத்தை ஒய் முதலிய ஏனைய கருவிகள் அறியமாட்டா; உயிரறிவு மாத்திரம் கண்ணோடு ஒன்றித்து நின்று அந்தக்காட்சி உலகத்தை அறியும். இவ்வாறு இந்தப் பக்கு பழக்கருவிகளாலும் உயிருணர்வு அவ்வாறு நிறுத்து நின்று அளந்து அளந்து பெறும் அறிவை ஞானத்தை நம் முன்னோர் கருவிஞானம் என்றும், கட்டுஞானம் என்றும், பாசஞானம் என்றும் கூறுகினார். இந்த அறிவையே வடமொழி நூலார் ஏகதேசஞானம் எனக் கூறுவர்.

இனிக் கண்ணோடு சார்ந்து நின்று காட்சி ஞானத்தையும், செவியோடு சார்ந்து நின்று சப்த ஞானத்தையும், நாக்கோடு சார்ந்து நின்று இரசஞானத்தையும் பெற்று இவ்வாறெல்லாம் சார்ந்து நிற்பதே தன் சுபாவமாய்க் கொண்ட உயிரறிவு கர்த்திருத்வம் பெற்று அறிவாற்றல் வடிவமான அந்தப் பக் ஞானத்தைப் பெற்றபொழுது எதனைச்சார்ந்து நின்றதென்னில், அப்பொழுது அந்த உயிரறிவு கர்த்திருவத்திற்கு மிகவும் இன்றியமையாத கருவிகளைய், எல்லாவற்றையும் வியாபித்து நிற்கும் காலம் நியதி என்னும் இவற்றையே சார்ந்து நின்றது என அறிக்.

பாச ஞானிகள் பகு ஞானிகள் ஆகிய இருவகை ஞானிகளுக்கும் இடையிலுள்ள வேற்றுமைகளை அட்டவணை மூலமாகக் கீழே விளக்கித் தருகின்றோம்.

பாசஞானிகள்

1. தேகமே நான் என்ற புத்தியில் தழுத்திருப்பவர்கள்
2. தேகத்திற்கும் மனத்திற்கும் கீழ்ப்பட்டு அவற்றின் அடிமூலங்களாய் உழல்பவர்கள்
3. தேக சம்பந்தமான மும் ஆசைகளையே ஸ்ரத்தி செய்து கொண்டிருப்பவர்கள் (போகிகள்)
4. தன் கார்யாம் பார்த்து, தன் பொருட்டுச் சந்தர்ப்பத்துக்குத் தக வாழ்ந்து வருபவர்கள்

பகு ஞானிகள்

அறிஜே தான் என உணர்ந்தவர்கள்

தேகத்தையும் மனத்தையும் வென்ற வீரர்கள்

தம் கடமைகளை உள்ளும் பூரமும் ஒத்து நின்று ஆற்றும் காரம் வீரர்கள். (கார்த்திருத்வம் பெற்றவர்கள்)

மனபகையின் பொருட்டு உடல் தாங்கி உழைப்பவர்கள்.

காலத்திற்குக் காலம் சரித்திரமும், அரசியல் முறையும், மக்களின் மனோபாவமும் மாறுதலடைந்து வருகிறது. இந்த இருபதாம் நாற்றாண்டில் எங்கள் மனோபாவம் எங்கள் எல்லோரையும் போகுன நிலையிலேயே அகப்படுத்தி வைத்திருக்கிறது: அது காரணமாக, பலவேறு துறைகளிலும் தின்னு தொழில் புரியும் நாங்கள் ஓவ்வொருவரும் எங்கள் கடமைகளை உணர்ந்து ஆற்றும் வல்லபம் இல்லாதவர்களாயிருக்கிறோம். நேர்மை, மனத்திட்பம் முதலிய அகங்குணங்கள் எங்களிடத்தில் விளங்கித் தோன்றாது மறைந்து கிடக்கின்றன. சுருக்கங்களின் எங்கள் மனோபாவம் காரணமாக, எங்கள் நாடு நோயும் பஞ்சமும் மிகுந்து, நேர்மையும் வலிமையும் குன்றி அலக்கணுகின்றது. எங்கள் அல்லல் தீர அல்லல் தீந்து எங்கள் செல்வம் பொழிய, கடமையை உணர்ந்து, நேர்மையைக் கடைப்பிடித்து, மனத்திட்பத்துடன் தொழில் ஆற்றுவல்ல பகுநான நிலை கைவந்த வீரர்களை எம்நாடு எல்லாத்துறைகளிலும் பெற்றெடுக்க வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல இறைவனை வாழ்த்துகின்றோம்.

விஜயம் இதழ் - IX

புலன்களுடன் கூடிநின்று புறப்பொள்களை நாம் அறிந்தும் அனுபவித்தும் வருடின்றோம் என்றும், அவ்வாறான ஒரு நிலை எல்லாக்காலத்திலும் எல்லா மக்கட் கூட்டத்தினர்க்கும் சுபாபமானதே என்றும், அது புலன்களை ஆளாத - புலன்களால் ஆளப்படுகின்ற ஆசையே வழவுமான பாசனானிலை என்றும் முந்திய கட்டுரையில் கூறினோம். அந்த ஆசையே வழவுமான பரிதாப நிலையிலே பொதுஜனவாழ்வு நடைபெறுகிறது. அந்த நிலையினராகிய நாம் ஆசைகளை நிறைய வைத்துக் கொண்டு, சந்திகளில் நின்று கொண்டும் ‘நாம் எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்’ என்று கோஷம் செய்து கொண்டு திணறித் திரிவோமாயின் நம்நாடு அல்லோல் கல்லோப்படும் என்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்! பொது ஜனங்களாகிய நாமெல்லோரும் இந்நாட்டிற்கு மாத்திரமன்றி; எந்நாட்டிற்கும் மன்னர் என்பது உண்மையே. அந்த உண்மை உண்மை எனத் திகழ்வது, ஆசைப்பெருக்கைப் பெருக்கி வாழும் இந்தப் பொதுஜன நிலையில் அன்றை புலன்களை வென்று - மனத்தை வென்று - கடமையை உணர்ந்து வாழும் ஓர் விதீச நிலையிலே நாம் இந்நாட்டிற்கும் எந்நாட்டிற்கும் மன்னராய்த் திகழ்வோம். இப்போருண்மையைப் பொதுஜனங்களாகிய நாம் தான் உணராவிட்டும் நமது அரசியல் தலைவர்களாயினும் உணர்ந்து ஒழுக்க நிலை நின்று, தத்தம் கடமைகளைத் திரிக்கரண சுத்தியோடும் ஆற்றி வருதல் வேண்டும்.

கடமையை உணர்ந்து வாழ்வது கடினம். அதுவும், கண்டு கேட்டு உண்டு உற்று உயிர்த்து வாழும் போக வாழ்விற்குரிய வசதிகளைல்லாம் பல்லாயிரக்கணக்காய் பெருகியிருக்கும் இக்காலத்தில் கடமையை உணர்ந்து வாழ்வது மிகவும் கடினம். உரிமைப்போராட்டம் என்படும் ஓர் மாய இயக்கமும் அதற்கேற்ற மனோபாவழும் பரவி வரும் இக்காலத்தில் மனிதன் தன் கடமையை உணர்ந்து ஆற்றி வாழ்வது என்றால் அப்பெய் மிகவும் கடினம், கடினம், கடினம்.

நமது நாடு, ஒரு காலத்தில் ஒழுக்க நெறிக்கும் கடமை உணர்ச்சிக்கும் பெயர்பெற்றது. இக்காலத்தில் நமது நாடு நீஞ்த இரண்டுமின்றித் தத்தளிக்கின்றது என்பது வெளிப்படை, காரணம்? மேனாட்டிலிருந்து வந்த ஜனநாயக ஆட்சி முறையை நம்நாட்டு மக்கள் விளங்கா விளக்கமாய் விளங்கி வருகின்றனரோ, அல்லது அந்த ஆட்சி முறை நம்நாட்டு மக்களின் மனோ தர்மத்திற்கு அன்றியமானதோ, அல்லது வேறு காரணமோ யாம் அறியோம். வரையறையான வாழ்க்கை முறையைப் பெரிய பெரிய இடங்களில் சிறிது சிறிதாகக் கைவிடத் தொடங்கி விட்டனர். ஏனையோரும் வாழ்க்கை வரம்புகளை முறித்து வருகின்றனர். ஒழுக்கம் குன்றி விட்டது கடமை உணர்ச்சி மறைந்து விட்டது. ‘கோடின்றி வட்டாடவரும்’ ஒரு நவீன வாழ்வே இன்று இல்லவிடத்திலும் தலைவரித்து ஆடுகின்றது.

இந்நிலையில் நாம் செய்ய வேண்டியது யாது? ஒழுக்கத்தையும் கடமையையும் வற்புறுத்துகின்ற தெய்வத் திருவள்ளுவரின் தமிழ்நாட்டுத் திருநெறியையே மக்கள் நன்கு உணரும்படி செய்தல் வேண்டும். ஒழுக்க நெறியோ, கடமை தெழுவோ தழை நாட்டில் வேருண்றினால் அன்றி, குடும்ப வாழ்க்கையும் சமூக வாழ்க்கையும் நிலை கொள்ள மாட்டா. அதைகள் நிலைகொள்ளாத ஒரு சமூகத்தில் மத்தியில், அறிவு இசைச் செயல்களை சராசரப்படுத்தி, பண்படுத்தவல்ல - அயரா அங்பு நிலைக்குச் செலுத்தவல்ல - சைவசித்தாந்தச் செந்நெறியை விளக்க முயலுதல் வீண்செயலேயாகும். எனவே, ஒழுக்க நெறியைப்பற்றி அறிய வேண்டியது ஒவ்வொருவர்க்கும் மிக இன்றியமையாதது. அந்த ஒழுக்கநெறி பாச ஞான நிலையிலிருந்து பசுஞான நிலைக்கு நம்மைப் படிமுறையில் உயர்த்தவல்லது. அது புலனடக்கத்தைத் தருவது. ஆசைகளை கட்டுப்படுத்துவது; உணர்ச்சியைப் பண்படுத்துவது; அந்த ஒழுக்கநெறி மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தும் கடிவாளம் போன்றது. நாம் விரும்பினால் மன்றாம் நிலைக்கு - உண்மை அதிகார நிலைக்கு - உண்மையில் தூக்கி வைப்பது அதுவே. ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரவால், அது உயிரினும் ஒம்பப்பெற வேண்டும் என்பது திருவள்ளுவர் ஆணை. நம் நாட்டில் எத்தனை தமிழ்மக்கள் திருவள்ளுவரின் ஆணையைச் சிர மேற்கொள்கிறார்கள்? என்பது பெரிய கேள்வி. திருவள்ளுவர் திருநாள்

ஆயிரக்கணக்கான இடங்களில் தமிழகத்தில் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பெறுகின்றது என்பது உண்மையே. ‘வள்ளுவனை ஈன்ற தமிழ்நாடு’ என்று தமிழகத்திலுள்ள மூலை முடுக்குகள் தோறும் கோடை செய்து வருகின்றார்கள் என்பது உண்மையே. இவையெல்லாம் தற்காலத்திற்கு இயல்பாகவுள்ள வெறும் (Fashion) நாகரிகம் என்ற முறையில் நிகழ்வனவா? அல்லது திருவள்ளுவரின் திருவள்ளத்தை நமது மக்கள் திட்டங்களு உணர்ந்திருப்பதனால் எழுந்து வரும் நிகழ்ச்சிகளா? சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

நமது நாட்டில் திருவள்ளுவரின் ஒழுக்கநெறி, அவர் வாழ்ந்து வந்த 2-ம் 3-ம் நூற்றாண்டுக்கே தகுதி வாய்ந்தது என்றும் ஜனநாயகநெறி பரவிவரும் இக்காலத்திற்கு எவ்வாறுமினும் பொருந்தமாட்டாது என்றும் ஓர் தபபியிராயம் படித்த மேதாவிகளிடத்தில் நிலவி வருவதாகத் தெரிகிறது. நம் முன்னோர் தந்த ஒழுக்கநெறி முதன்முதலில் ஒருவர்க்குத் தன் கண் காது முதலிய புலன்களை ஆள்வதற்கு உரிய பயிற்சியைத் தருவது. தற்புலன்களே ஆள்பவனே தன் குடும்பத்தையும், தன் சமூகத்தையும் திறம்பட ஆளும் வல்லபம் பெறுவான். இவ்வன்மையேயன்றி வேறோருண்மை இவ்வுலகத்தில் எத்தேசத்திலாவது எக்காலத்திலாவது இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட அழிவில்லாத உண்மைக்கும் காலத்திற்குக்காலம் முடியாட்சி என்றும் குடியாட்சி என்றும் மாறி மாறிவரும் அரசியல் முறைக்கும் ஒருவித சம்பந்தமும் இல்லை. முடியாட்சி, குடியாட்சி என்பன எல்லாம் வெளியுலகில் நிலவிவரும் வெறும் நாமபேதங்களே உண்மையில் நாட்டின் செல்வமும் செழிப்பும், அந்நாட்டு மக்கள் கொண்டுள்ள வரையறையான வாழ்க்கையிலும் ஒழுக்க நெறியிலும் கடமை உணர்ச்சியிலுமே தங்கியிருக்கின்றன. என்றும் சாதிசமயப் பூசல்களுக்கு வித்துடுபொவர்கள் என்றும் ஒரெண்ணம் நம் நாட்டில் பலமாகப் பரவி வருகின்றது. அதற்கு அஞ்சி இக்காலத்தில் எத்தனையோ சமயப் பிரகாச நிலையங்களில் ஒழுக்கத்தைப்பற்றிய பிரசாரத்தை மிகமிகக் குறைத்து வருகின்றார்கள். அவ்வாறு குறைத்துவரின் காலகதியில் ஒழுக்கநெறியைத் தமிழகத்திலிருந்து நாடு கடத்தி விட்ட குற்றத்திற்கு ஆளாவோம் என்பது தீண்ணம். பாருங்கள்! 20-ம் நூற்றாண்டு என்பது பெரிய கால வெள்ளத்தில் ஒரு சிறிய குழியில் போன்றது. இந்த நூற்றாண்டு மக்களின்

மனோபாவத்திற்கு அஞ்சி நமது பெருமை வாய்ந்த ஒழுக்க நெறியை, நமது தமிழ் மக்களின் உயிரை நாம் இழந்து நிற்பது முறையாகுமா?

தமிழகம் சிறந்து வளர வேண்டுமெனில், ஒழுக்கத்தைப் பற்றிய பிரசாரமே எங்கணும் முதல்முதலில் கிளம்புதல் வேண்டும். சமயப் பிரசார மேடைகளில் நல்வாழ்விற்கின்றியமையாத ‘கொல்லாமை’ ‘கள்ளாமை’ ‘கற்பு’ ‘இல்லறம்’ ‘குடும்ப வாழ்வு’ ‘புலனடக்கம்’ போன்ற விஷயங்களே முக்கியமான இடம் பெறுதல் வேண்டும். நம் முன்னோர் தந்த சைவசித்தாந்த செந்நெறிக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட யாம் மேற்படி விஷயங்களை உணர்ந்து ஏனையோர்க்கும் உணர்த்திவரின் நாமும் சித்தகத்தி பெறுவோம். ஏனையோரும் சித்த சுத்தி பெறுவர். எல்லோரும் சமய வாழ்விற்குரிய தகுதி பெற்றவராவோம்

இலங்கை விஜயம்

தருமபுர ஆதீனத்து அடியார்களில் ஒருவராகிய ஸ்ரீமத் சோமசுந்தரத்தம்பிரான் கவாமிகள் அவர்களும், தருமபுர ஆதீனத் தமிழ்க்கல்லூரிப் பேராசிரியர் ச. தண்டாணிதேசிகர் அவர்களும் 19 வியாழக்கிழமை மாலை விமான மூலமாகக் காங்கேயன் துறையை அடைந்தார்கள். விமான நிலையத்தில் பரமேகவரக் கல்லூரிப் பிரின்ஸிபாலும், சைவப் பேரன்பருமாகிய ஸ்ரீமான் நடேசுபிள்ளை அவர்களும், அன்பே உருவாகிய சிவணிழிச்செல்வர் டாக்டர் குருசாமி அவர்களும், அகில இலங்கைச் சைவ இளைஞர் மாகாசபைத் தலைவர் மு. ஞானப்பிரகாசர், டீ.டி.ஐ டீ.ஞான.இ அவர்களும் வரவேற்றார்கள். கன்னாகம் இராமநாதன் கல்லூரி விடுதியில் வேடி ராமநாதன் மாளிகையில் பூரண கும்பத்துடன் வரவேற்பு நிகழ்ந்தது.

2. சிதம்பரம்

தமிழகத்தின் முக்கியமான சமயங்கள் இரண்டு. ஒன்று சைவம்; மற்றொருது வைத்தினவம். அவை மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தன. சரித்திர காலங்கள் பூராண இதிகாச காலங்களுக்கு மிகவும் முற்பட்டன. அவற்றுள் சைவம் சிவ வணக்கத்தையே முதன்மையாகக் கொள்வது. வைத்தினவம், திருமால் வணக்கத்தையே முதன்மையாகக் கொள்வது. அவை இரண்டுமே தமிழகத்தில் வேதாகம நெறியையும் பழைய தர்மத்தையும் பாதுகாத்து வந்த இரு பெரும் நெறிகள். சைவ வைத்தினவக் கோயில்களே உண்மையில் பழைய தர்மத்தைப் பாதுகாத்து வந்த நிலையங்கள். அந்தக் கோயில்களுள், சைவர்களைப் பொறுத்தவரையில், மூலஸ்தானமாக விளங்கும் கோயில் சிதம்பரமாகும். சிதம்பரம் ஒரு காலத்தில் சைவ இராசதானி. அங்கு தான் இறைவனின் இயக்க நடனம் நடைபெறுகின்றது. தென்னாடுடைய சிவனின் நாதாந்த நடனக் காட்சியை அங்கு நாங்கள் காண்கின்றோம் எனச் சைவ நூல்கள் கூறும்.

சிதம்பரத்திலே காட்சிதரும் மூர்த்தி ஆகம சாஸ்திர ரதியில் தடஸ்தமெனக் கூறப்படும். அருவ மூர்த்தியன்றோ, அருவருவ மூர்த்தியன்றோ, உருவ மூர்த்தியன்றோ நாங்கள் கருதுவதில்லை. அவ்வாறு கருதுவதற்கு எங்கள் மனம் ஒருப்படுவதுயில்லை. அதை ஞானாந்த அதீத மூர்த்தியெனவே கருதுகின்றோம். தமிழ்நாட்டில் தொன்றுதொட்டுச் சைவ தரிசனத்தை விளக்கி வந்த பரம்பரைகள் மூன்று. திருக்கைலாய மரபில் வந்த ஞான பரம்பரை ஒன்று. திருமூலர் மரபில் வந்த யோக சித்தர்கள் பரம்பரை வேற்றான்று. சைவ சமயாசாரியர் வழிவந்த சிவபக்த - தொண்டர்கள் பரம்பரை இன்னொன்று. இந்த மூன்று பரம்பரையிலும் வந்துதித்த சிவஞானச்செல்வரனைவரும் நாம் பெற்ற ஞானாந்த அநுபவத்தின் அற்புத வடிவமாகவே சிதம்பரத்திலே காட்சி தரும் ஆண்த நடராஜ வள்ளலாரைக் கண்டு திளைத்து இன்புற்றுச் சென்றனர்.

ஞானாளந்த அநுபவத்தை விளக்குவது அரிது. விளக்கினாலும் அதனைச் சொற்கள் மூலம் விளக்குவது அரிதினுமிரிது.

“ந வித்ம; ந வியாநீம; யதா ஏதத் அனுசிஷ்யாத”

எனக்கூறி அந்த அநுபவத்தை ‘எம்மால் விளங்கவும் முடியாது; எம்மால் சொல்லவும் முடியாது; எம்மால் விளக்கவும் முடியாது எனச் சுருதியே கைவிரித்து நிற்கிறது. அப்போப்பட்ட அதீதமான ஒருநுபவத்தை உயர்ந்த சிற்ப வடிவத்தில் வடிவித்து உலகிற்கு வழங்கிய பெருமை தமிழ்நாட்டிற்கே உரியதாகும். மிகவும் பழைய காலத்தில் திருக்கூத்துத் தரிசனம் பெறுவதற்கென்று எத்தனையோ முனிவர்கள் வட திசையிலிருந்து தமிழ்நாடு வந்து சென்றிருக்கின்றனர். அதனால் வடநாட்டில் ஆதிகாலத்திலிருந்து தெய்வக் கொள்கைகளும் சமய ஞான கருத்துக்களும் காலத்திற்குக் காலம் மாறுதலடைந்து வந்திருக்கின்றன. இப்பொழுது வடநாட்டில் நிகழும் சமயம், திருவருட்கொள்கை, பக்திசாதனை முதலியன பொருந்திய பெருநெறியாகக் காட்சியளிக்கிறது என ஆராய்ச்சியாளர் பலர் கருதுகின்றனர். ‘எல்லாம் அவன் செயல்’ என்றும், ‘பஞ்ச கிருத்தியம் அவன் செயல்’ என்றும், ‘இவையனைத்தும் அவனிடத்தில் தோன்றி நிலைபெற்று ஒடுங்குகின்றன’ என்றும், அவன் ‘பரமவியோமருபி’ என்றும், அவன் ‘பொன்மயமான கூடத்தில் வீற்றிருந்தருனுகின்றான்’ என்றும், இவ்வாறான கருத்தோடு வரும் மந்திரஸ்லோகங்களெல்லாம் சிதம்பரத்திற்கு வந்து திருக்கூத்துத் தரிசனம் பெற்ற ஞான யோக ரிஷி கூட்டங்களின் வாக்கிலுதித்த மந்திர விசேஷங்கள் எனக் கருதுவது பிழையாகமாட்டாது.

பஞ்சேந்திரிய இன்பங்களை வென்று, மனோவிகற்பவங்களை ஒழித்து, மெய்ச்சார்பை உணர்ந்து பரவசப்பட்டு நிற்கும் உள்ளம் எப்பொழுதும் ஒரு சக்தி பீடமாகும். அது ஞானகாசம் என்றும் சிதம்பரம் என்றும் பொதுவென்றும் சைவப்ரபாதையிற் சொல்லப்படும். அந்த நிலையத்திலே தான் ஆனந்த நடராஜ வள்ளலாரின் அற்புதத் திருக்கூத்துத் தரிசனம் வாய்க்கிறது. ஆனந்த வள்ளலாரின் ஊன்றிய பாதம் மலசக்திகளை எழுப்பித் தொழிற்படுத்தி வரும்

அற்புதக் காட்சியையும், அவர் தம் திருக்கரங்கள் அந்த மல சக்திகள் எழுப்பித் தொழிற்படுவதற்குரிய தனுகரண புவனங்களைப் படைத்துக் காத்து உபகரித்து வருவதையும், ஆட எடுத்த அவர் தம் குஞ்சித பாதம் அந்த மல சக்திகளுக்கு ஒய்வினைத் தந்து உள்ளத்தை ஈத்துப் பரவசப்படுத்திப் பேராவியற்கைப் பெருவாழ்வில் நிறுத்தியருள்வதையும் சைவ ஞானிகள் தமது அநுபவ நிஷ்டையில் காணும் இந்த நடனம், அதிகுக்கும் நடனம் எனப் பெயர்படும். ஓரங்கிலும் ஒரு செயலுமின்றி முழுதும் இருளிலே அழுந்திக் கீட்கும் உள்ளத்தில் தோன்றும் நடனம், குக்கும் நடனம் எனப் பெயர்பெறும். நடனம் ஒன்றே, உள்ளங்கள் பலவாகனின் பல பெயர் பெற்று விளங்குகின்றது.

சிதம்பரத்திலே நடைபெறும் திருக்கூத்துத் தரிசனப் பேறுபெற்றவர்களே உண்மைச் சைவர்களாவார். அப்படிப்பட்ட உண்மைச் சைவர்கள் மிகவும் பழைய காலந்தொடக்கம் தமிழ்நாட்டிலே வாழையாட வாழையாய் வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றனர். வியாக்கிரகபாதர், பதஞ்சலிமுனிவர், உபமண்ய முனிவர், திருமூலர், காரைக்காலம்மையார், சமயாசாரியர் நால்வர், திருமாளிகைத்தேவர், சேந்தனார், சேக்கிழார் சுவாமிகள், அருணகிரிநாதர், தாயுமான அழகன், குமரகுருபர சுவாமிகள், இராமலிங்க சுவாமிகள் ஆகிய இவர்களெல்லாந் திருக்கூத்துத் தரிசனப்பேறு பெற்றுச் சிதம்பர தலத்தின் மகிமையை எமக்கு உணர்த்திச் சென்ற சைவ ஞானிகளாவார். சென்ற 19ம் நூற்றாண்டிலே சிதம்பர தல மகத்துவத்தைத் தமிழ் நாடெங்கனும் பற்பிய பெருமை நந்தனார் கீர்த்தனைப் பாடல்கள் பாடிய கோபாலகிருஷ்ணபாரதியார் அவர்களைச் சார்ந்ததாகும். அவர்கள் பக்தி நெறிக்கும் சிதம்பர தலத்திற்கும் செய்த தொண்டு அளவிடற்கரியது.

சமுநாட்டிலே வாழும் சைவ மக்களாகிய எங்கள் சரித்திரம் சிதம்பர தலத்தோடு மிகவும் நெருங்கிய தொடர்புடையது. முன்னொரு காலத்திலே எங்கள் நாட்டிலிருந்து ஓராசனும் மந்திரிமாரும் சிதம்பரஞ் சென்றார்களென்றும், அங்கு ஒரு பெரிய சமயவாதம் மணிவாசகப்பெருமானிடம் நடைபெற்றதென்றும், சயம் வாதத்தின் பின்னர் அந்த அரசனும் அவன் குடும்பத்தினரும், மந்திரிமாரும் சைவத்தைச் சார்ந்து சிவதீட்சை பெற்று சிவவேடப் பொலிவினராய்த்

திகழ்ந்தனரென்றும், அவர்களுட் பெரும்பான்மையோர் சிதம்பர தலத்தையே தமது வாசஸ்தலமாக மேற்கொண்டார்களென்றும் வருகின்ற பழைய வரலாறு எங்கள் ஈழநாட்டுச் சைவ சரித்திரத்தையுஞ் சைவக் கொள்கைகளையும் உருவாக்கியிருக்கிறது. சைவசமயிகளாய் வாழ்ந்து வந்த எங்கள் முன்னோருக்கென்றாலென்ன, எங்களுக்கென்றாலென்ன கோயிலென்றால் சிதம்பரமேயாகும். சமயாசாரியர் என்றால் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளோயாகும். வேதம் என்றால் திருவாசகமேயாகும். இந்த ஈழநாட்டிலே எங்கள் மத்தியில் நிலவி வரும் திருவாசகப் பயிற்சியும், மணிவாசகர் விழாக்களுமென்றே, எங்களை ஓரளவிலாயினும் இந்நாளைய விபரீத அரசியல் ஞானக் கருத்துக்களிலிருந்தும் பாதுகாத்து வருகின்றன.

16ம் நூற்றாண்டிலே பழங்கியரின் கொடுங்கோலாட்சி இங்கு ஆரம்பித்த காலத்தில் இங்கிருந்து பெரியோர் பலர் சிதம்பரம் சென்றிருக்கின்றனர். அவர்களுள் முக்கியமானவர்கள் திருநெல்வேலியூர் ஞானப்பிரகாசமுனிவர் அவர்களும், அளவெட்டியூர் வைத்தியநாதத் தம்பிரான் அவர்களும் ஆவர் அவர்களிருவருமே சிதம்பரத்துக்குச் சென்று ஞானப்பிரகாசத் திருக்குளத் திருப்பணியை ஆரம்பித்து தமது ஆயுட்காலத்திலேயே அதனை நிறைவேந்தி வைத்த பெரியோராவார். அவர்கள் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி நூற்றுக்கணக்கானோர் இங்கிருந்து சிதம்பரம் சென்று, கோயிற்தொண்டு, திருவீதிததொண்டு, பாடற்றோண்டு, ஞானத்தொண்டு முதலியன செய்து கொண்டும், மடங்கள் கட்டுப் பரிபாலனஞ்சு செய்த கொண்டும் சிதம்பர தலத்தோடு உள்ள தொடர்பையும் உரிமையையையும் வளர்த்து வந்திருக்கின்றனர். ஆறுமுகநாவலர், சபாபதிநாவலர், அம்பலவாணநாவலர், மட்டுவில் வேற்பின்னள் ஆசிரியர், செப்பறைச்சுவாமிகள், இலக்கணச்சுவாமிகள், தட்சணா மூர்த்தி சுவாமிகள் முதலிய தவச்செல்வர்கள் வருடக்கணக்கில் சிதம்பரத்தில் இருந்து ஆற்றிய தமிழ்ப்பணி, சமயப்பணி, ஞானப்பணி முதலியவற்றைத் தமிழ்நாட்டு அன்பர்கள் பலர் இன்றைக்கும் நினைந்து நினைந்து மனம் உருகி வருகின்றனர்.

20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், இந்த ஈழநாட்டிலே வாழ்ந்து வந்த சைவ மக்களின் மனோபாவத்திற் பற்பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. தாயகத்தின் தொடர்பும், ஆத்மீக நெறிச்சார்பும் சிறித சிறிதாக அவர்கள் உள்ளத்திலிருந்து நமுவத் தொடங்கின. தொன்று தொட்டு அவர்கள் சிதம்பரத்திலேயே சாதித்த எத்தனையோ ஆக்மீக சாதனைகள் கைவிடப்பட்டு வந்தன. சிதம்பர தல சேவையிற் கூட அவர்கள் சென்ற இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளாக மிகுந்த அலட்சிய புத்தியினராகவே மாறி வந்திருக்கின்றன. அதன் காரணமாக, சிதம்பரத்திலே தம்முன்னோர் அரும் பாடுபட்டுக் கட்டிய மடங்கள் யாவும் (சிவபுரிமடம், செவ்வாய்க்கிழமை மடம் நிங்கலாக) மிகுந்த பழுதற்று அழிந்து ஒழிந்து போவதைக் கண்டிருந்தும் கேட்டிருந்தும் வாளா இருக்கப் பழகிக் கொண்டன். சிதம்பர தர்மத்திற்கெனத் தம் முன்னோர் ஒதுக்கிப் பேணி வைத்த, எத்தனையோ நன் செய்நிலங்களும், புன்செய்நிலங்களும், காணி பூமிகளும் தாய் நாட்டிலும் தம் நாட்டிலும் சில சுய நலப்புலிகளால் விழுங்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டிருந்தும் கேட்டிருந்தும் கண்முடிக் கிடக்கப் பழகிக் கொண்டன.

இவற்றையெல் லாம் நன் கு சிந்தித்து ஈழநாட்டிலுள்ள சைவக்கனவான்கள் சிதம்பர தல சேவைக்கென ஒரு சபையை நிறுவதல் வேண்டும். அதன் மூலம் இந்த நாட்டினர்க்குச் சிதம்பர தலத்தோடு தொன்றுதொட்டு வளர்ந்து வந்த ஆத்மீகத்தொடர்பை உருவாக்கித் தருதல் வேண்டும். அந்த ஆத்மீகத் தொடர்பினால் மட்டுமே, இந்த ஈழநாட்டுத் தமிழ்கள் மத்தியில் அறநெறி நிலவும்; அரசியலில் அமைதியும் வாய்க்கரும். சிதம்பர தலமே எங்கள் பாரம்பரியமான சக்திபீடும் என்பதையும், அதுவே சேர் போன். இராமநாதன், ஆறுமுகநாவலர் ஆகிய ஈழநாட்டுப் பெரியர் இருவரையும் உருவாக்கித் தந்த மூல நிலையம் என்பதையும் நாங்கள் மறக்கவொண்ணாது.

“தென்றில்லை மன்றினுள் ஆடி போற்றி
இன்றெனக்கு ஆரமுது ஆளாய் போற்றி.”

- திருவாசகம்.

3. ஈழநாடும் சைவம்

பழந் தமிழகத்தில் ஒரு தனிப்பெரும் பகுதியாய் விளங்கிய நாடு நமது ஈழவளநாடு. மிகவும் பழைய காலத்தில் இதனை அரசாண்டு வந்த அரசன் இராவணேஸ்வரன். அந்த அரசன் ஒருவனே எங்கள் நாட்டுச் சரித்திரத்தில் ‘இலங்கையர் கோன்’ என்னும் தனிப்பெருமை பெயர்க்கு உரித்தாய் வாழ்ந்தவன். ‘இராவணன் மேலது நீறு’ என்று தேவாரம் கூறுவதிலிருந்து அவன் சமயம் சைவம் என்பது வெளிப்படை. ஈழநாட்டிலிருக்கும் சைவசமயத்தின் தொன்மையை இராவண வேந்தனில் வைத்தே நாங்கள் உணருதல் வேண்டும். இவன் இணையற்ற சிவபக்தனாய்ச் சைவச்செந்தெறி தழுவிய சீலனாய் சிவபெருமானையே வேண்டித் தபங்கிடந்து, பேரேடு வானும் நானும் பெருமையிற் பெற்று முவலகும் தன் புகழ் விளங்கத் தனியாட்சி பரிந்த அரசன். இவன் வேதவித்; சாமவேதம் பாடுவதில் வல்லவன். இவன் கைலைபால் கொண்டிருந்த அபிமானமோ அளவற்றது. தன் இராச்சியத்திலுள்ள சிவஸ்தலங்களையெல்லாம் ‘கைலை’ ‘கைலை’ எனப் பாவித்தும் கருதியும் வாழ்ந்து வந்த ஒரு சைவ வேந்தன் என இவனை நாங்கள் கருதவேண்டியிருக்கிறது. ஒரு தடவை தன்னிருபது கரங்களாலும் திருக்கயிலையைக் கட்டித் தூக்க முயன்றாரென்றும், முயன்றவனாகிய அவன் முயன்ற அப்பொழுதே திடீரென்று நல்லுணர்வு வந்து தன் பிழையை உணர்ந்து, மனம் உருகிச் சாமவேதம் பாடிச் சிவபெருமானை வணங்கி நின்றாளென்றும் சைவ வரலாற்று நூல்கள் கூறியிருக்கின்றனவல்லவா? எங்கள் வேந்தவின்பால் நிகழ்ந்த இந்திகழ்ச்சியை எங்கள் கோயில் விழுாக்களில் திருக்கயிலாயக் காட்சி என ஒன்று வைத்து இன்றவரையும் நாங்கள் நினைவு கூர்ந்தது வருகின்றோம். இந்த இராவண வேந்தனுக்குப் பட்டத்துப் பெருந்தேவியாய் அமைந்தவள் மண்டோதரியாவாள். இவள் பத்தாவுக்கெற்ற பதிவிரதையாய்ச் சிவநலம் பேணிய செல்வியாவாள். ‘ஆஜா பெருமை அழகம் மண்டோதரிக்குப் பேரெருளின்பமளித்த பெருந்துறை மேயபிரான்’ என்ற மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாக்கு அவள் பெருமையை நன்கு வலியுறுத் தும். இராவணேஸ்வரனிடத்தும், அவன் பட்டத்துப் பெருந்தேவியிடத்தும் விளங்கிய

சிவநெறியும் பண்பாடும் அவர்கள் குடிமக்களாகிய நம் நாட்டு ஆதிமக்களிடத்தும் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்பது ஒருதலை. எனவே நம்நாட்டுப் பூர்வகுடிகள் சமயத்தாற் சைவர்கள்.

ஞானப்பிரகாசர்:

தென்னாட்டையும் ஈழநாட்டையும் இணைத்து நிற்பது இரண்டு நாட்டிற்கும் பொதுவென வளர்ந்து வருகின்ற தமிழர் நாகரீகமேயாகும். அதுவே பாக்கு நிரினை மீது நிரந்தரமாக மிதந்து நிற்கும் பெரும் பொற்பாலமாகும். அதுவே பரஸ்பரம் நாங்கள் எங்கள் இரு பெரும் நாடுகளுக்குமிடையிற் போக்குவரத்து புரிவதெற்கென அமைந்திருக்கும் பெரும்பொற் சேதுவாகும். தென்னாடு, ஈழநாடு ஆகிய இரு நாட்டு மக்களும் ஒருவர் ஒருவரிற் கலந்த மன்பாள்ளமையினராய் நட்புரிமையெட்டன நீண்டகாலமாக வாழ்ந்து வருகின்றார்கள் என்பது சரித்திர உண்மை. தென்னாடு சீரும் சிறப்பும் பெருந்திச் செழிப்புறுங் காலத்தில் ஈழநாடகிய எம் நாடும் சீரும் சிறப்பும் பொருந்திச் செழிப்புற்றிருக்கும். தென்னாட்டில் புத்த சமய எழுச்சி நிகழ்ந்த ஞான்று ஈழநாட்டிலும் புத்த சமய எழுச்சி நிகழ்ந்தது. தென்னாட்டிற் சோழ வேந்தா செல்வாக்கின் வழிவந்த பக்த நெறியும் அன்பொழுக்கமும் தழைத்த காலத்தில், எழுநாட்டிலும் அவைகள் அவ்வாறே தழைத்த நின்று மக்கள் வாழ்வை வழிநடத்தி வந்தன. தென்னாட்டிற் கருங்கற்றிருப்பனீ ஆலயங்கள் எழுந்தன. கி. பி 15ம் நூற்றாண்டின் பின்னரே எங்கள் சரித்திரம் தனிப்போக்கிற செல்ல வேண்டியதொன்றாயிற்று. பதினாறாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் மேற்றிசைப் பேர்த்துக்கேயர் நம் நாட்டிற் கால்வைத்துத் தம் வாழ்க்கையொழுங்கையும் சமய நெறிகளையும் நம் மக்கள் மீது திணித்தனர். நம்மவர் வாழ்வில் இலட்சியங்களாய்த் திகழ்ந்த எங்கள் கோயில்களையைத்தும் அவர் தம் குருச் செயல்களுக் கிலக்காயின. அதனால் ஒருபோதும் கலங்காத எம் நாடு கலங்கத் தொடங்கியது. பாரம்பரியமான வாழ்க்கை முறைகளில் வாழ இயலாதவர்களாய், நினைப்பு முறைகளில் நினைப்பைச் செலுத்த முடியாதவர்களாய், எம் நாட்டிலிருந்து தென்னாட்டை ஞோக்கிப் பல பெரியோர் சென்றனர். அவர்களுள் ஒருவர் யாழிப்பாணம் திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாசர் என்னும் பெரியர். தாய் நாட்டில் வடமொழிப் புலமையும் தென் மொழிப் புலமையும் பெற நுத

திருவெண்ணாமலையிலே, ஆதீன மடத்திலிருந்து காஷாயம் பூண்டு, சைவசித்தாந்த ஞான நூல்களையும், சைவாகமங்களையும் ஆராய்ச்சி செய்து சிவஞானச் செல்வராய் விளங்கியவர். சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண தீபிகை, சிவயோகசாரம் முதலிய வடமொழி நூல்களுக்கும், இவர் இயற்றிய உரைகள் இற்றைவரையும் அபிமானிகளின்மையால் தேடுவாரற்று ஆங்காங்கு ஒதுங்கிக் கிடக்கின்றன. ஏறக்குறைய 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், ஈழத்து நடராசையர் என்னும் சைவப்பெரியார் ஒருவர் சிதம்பரம், மதுரை முதலிய சிவஸ்தலங்களில் சைவசித்தாந்தப் போதகாசிரியராய்த் திகழ்ந்த காலை, ஞானப்பிரகாச சுவாமிகளின் சிவஞான சித்தி உரையை ஆராய்ந்து அச் சிற் பதிப்பித்திருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. அவ்வரை தகுந்த முறையில் வெளிவருவதற்கு நாங்கள் ஆவன செய்தல் வேண்டும். மேற்படி கவாமிகள் காலத்திலும் அதன் பின்னரும் போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்த அரசரின் ஆணைக்குப் பயந்தோ அல்லது வேறு காரணமோ யாமறியேம். ஈழத்திற் பிறந்த சைவப்பெரியார்கள் அனைவரும் ஈழத்திற் சைவத்தொண்டு செய்ய மனம் ஒருப்படாராய், தென்னாடு சென்று, சைவாதீனங்களைச் சார்ந்து தம்பிரன்களாய்த் திகழ்ந்து வடமொழி, தென்மொழி நூல்களில் பெரும் புலமைபெற்று வாழையாட வாழையாகத் தென்னாட்டிலேயே ஆங்காங்கு சென்று சைவப் பிரசாரத் தொண்டு செய்தவர் யாழ்ப்பானம் அளவெட்டியூர் வைத்தியநாதத் தம்பிராணாகும். அவர் ஏறக்குறைய 300 வருஷங்களுக்கு முன்னா் இருந்தவரென்றும் கூறுவர். அவர் சிதம்பர தலத்தில் மிகுந்த அபிமானியாய் வாழ்ந்து, சிவகாமகந்தரி சமேத நடசேப்பெருமானை உபாசனை செய்து, வியாக்கிரபாத முனிவர் புராணம் பாடி, திருக்குளத்தொண்டிலீடுப்பட்டுச் சிதம்பரத்திலேயே சிவகதி அடைந்தவர்.

வாணி ஆதீனம்:

ஒல்லாந்தர் காலத்திலும் சமய கதந்திரம் இன்றி எம் நாடு தத்தளித்தது. சமயச் சடங்குகளையும், சமயக் கிரியைகளையும் பகிஷ்கரித்து எம் நாட்டிலிருந்து ஒல்லாந்தர் அவற்றை நாடு கடத்தி விட்டனர். அது காரணமாகச் சமயவாழ்வு சாம்பர் பூத்த தழல் போல மக்கள் உள்ளத்தளவிலேயே மினுமினுத்துக்கொண்டிருந்தது. அது புறத்தே

வீசாவண்ணம் தமக்கேற்பட்ட ஆட்சியை என்னிப் பல உண்மை உள் எங்கள் வெதும் பின். அவ் வாறு வெதும் பினோருள் சிலர் கட்டுமரங்களைலேறிக் கோடிக்கரை சென்று ‘சிவாலயங்களைப் பார்த்துக் கண்ணார் விட்டு மீள்வர். வேறு சிலர் கோடிக்கரையிலேயே தங்கிவிடுவர். அவ்வாறு ஒல்லாந்தர் காலத்தில் கோடிக்கரையில் சென்று தங்கிய பெரியாருள் ஒருவரே வரணியுர்த் தில்லைநாதர் என்பவர். அவர் கோடிக்கரையிலிருந்து திருவண்ணாமலை சென்று ‘ஞானப்பிரகாசர்’ மடத்திற் சைவ சாஸ்திரம் பயின்று காவியிடை பெற்று, சிவானுபூதிமாணாய்த் திகழ்ந்தவர். தஞ்சாவூர் அரசரின் நன்மதிப்புக்குள்ளாகி, அவரிடத்தில் பெருந்திரவியம் பெற்று வேதாரணியச் சிவாலயத் திருப்பணி செய்தவர். வேதாரணியச் சிவாலயம், யாழ்ப்பாணம் வரணி ஆதீனத்தோடு தொடர்புற்றது அவர் மூலமாகவேயாம்.

நாவலர் பெருமான்:

பேர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் ஆட்சியில் எங்கள் நாடு எப்படியோ ஏறக்குறைய 200 ஆண்டுகளைக் கடத்தி விட்டது. எல்லாம்வல்ல இறைவன் ஒரு தனிப்பட்ட மனிதனையென்றாலென்ன, ஒரு சமூகத்தையென்றாலென்ன, நீண்ட காலமாகப் பெருஞ் சோதனைக்குட்படுத்துவதில்லை. அக்காலத்தில் ஆங்கிலேயராட்சி எங்களுக்குப் பெரிய வரப்பிரசாதமாகவே வந்து அமைந்தது. எங்களுக்குப் பூரணமான சமய சுதந்திரத்தைத் தந்த ஆட்சியல்லவா அது? சமய சுதந்திரத்திற்குரிய குழலைத் தந்த இறைவன், எங்களுக்கு ஓர் அரும்பெரும் தலைவனையும் தந்தனன். எங்களை எங்களுக்குள்ளத்திற் தூக்கிவிடுவான் வேண்டி கி. பி 1822ம் ஆண்டு ஸ்ரீலீற் ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் திருவவதாரம் எங்கள் யாழ்ப்பாணப் பூமியில் நிகழ்வதாயிற்று. நாவலர்பெருமான் திருவவதாரம் ஈழத்துச் சைவ வரலாற்றில் இல்லைத் தமிழகத்தின் சைவ வரலாற்றிலேயே மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். ஆங்கிலேயராட்சியின் முற்பகுதியில் ஈழத்துச் சைவமக்கள் உணர்ச்சியின்றி, உண்மையின்றி, உறுதியின்றி, செத்தாரைப்போல் திரிந்து கொண்டிருந்த காலம் அவர்களுக்கு ஊக்கமும் உணர்ச்சியிழுட்டி அவர்களை விழித் தெழுச் செய்தவர் நாவலரேயாவார். பார் சிவல் துரைக்கு உதவியாளராயிருந்து பிபிலிய வேத நூல் முழுவதும் மொழிபெயர்த்துதலியவர்

நாவலரேயாகும். அதனாற் கிறிஸ்து சமய உண்மையையும், பாதிரிமாரின் போலி ஒழுக்கத்தையும் நன்குணர்ந்தவர். சைவராயினும் சரி, முகமதியராயினுஞ்சரி போலி ஒழுக்கமே எங்கள் நாட்டிலிருந்து நாடு கடத்தப்பட்டாலன்றி சமூக அமைப்புச் சீபெற்மாட்டாது; வாழ்க்கையின் இலட்சியம் கைகூடமாட்டாது என்பது அவர் கண்ட உண்மை. அவர் தம்மவர் என்றும் பிறரென்றும் வேற்றுமை காணாத மகான். போலி வாழ்வையும், போலி ஒழுக்கத்தையும், போலி மார்க்கத்தையும் கொதித்துச் சினந்து திரிந்த உருத்திர வடிவம். ‘துப்பு வில்லார் கொள்கைதுகளாகச் சூழ்ந்தெழுந்த ஞானபானு. சரியையும் பிழையையும் நூல் உலக அனுபவங்களுக்கிணங்க ஆராய்ந்தறியும் புத்திக் கூர்மையும், சரியென ஆராய்ந்து கண்டதை ஆர்வமோடு தழுவும் மனத்திட்புமும் பிழையென உணர்ந்ததை ஏத்துணையுங் கூசாது எடுத்துக்கூறும் வீர வசனமும் சேர்ந்த பெருவடிவமே எங்கள் நாவலர் வடிவம். அந்த வீரம் நிறைந்த நேரமை வடிவத்திலிருந்து கங்குகரையின்றி நிரம்பி வழிந்த உணர்ச்சியும் வேகமும் எங்களுடைய இந்த சமவள நாட்டிலே மீண்டும் சைவப்பயிர் தழைத்தோங்குவதற்குப் பருவ மழையாயின.

நாவலர்பெருமான் தன்னந்தனியாய் நின்று உழைத்துத் தமிழகம் முழுவதையும் வியாபித்து வந்த தீர். அங்கே தாய்நாட்டில் ஓர் அச்சியந்திரசாலை; இங்கே சேய் நாட்டிலும் ஓர் அச்சியந்திரசாலை. அங்கே தாய்நாட்டில் சைவப்பாடசாலைகள்; இங்கே சேய் நாட்டிலும் சைவப் பாடசாலைகள். அங்கே தாய்நாட்டிலே கிராமங்கள் தோறும் ஆலயங்கள் தோறும் கண்டனப் பிரசங்கங்களும், ஆக்க வேலைகளும்; இங்கே சேய் நாட்டிலும் அவ்வாறே. அங்கும் இங்கும் சிறுவர்களுக்கான செந்தமிழ் நூல்கள். அங்கும் இங்கும் வீடுகளில் வாசித்து உணர்வதற்கான புராண வசன நூல்கள். அங்கும் இங்கும் கோயில்களில் பணத்திற்குரிய கந்தபூராணம் பெரியபூராணம் முதலிய பதிப்பு நூல்கள். இவ்வாறு ஒரு வீர தனிமையில் நின்று ஆங்கென்றும் ஈங்கென்றும் இன்றி தமிழகம் முழுவதையும் உய்யக் கொண்டாராதலின் ‘தமிழர் நாம்’ என்றைக்கும் திருவருங்குட்யோ மாயினோம்.

நாவலர் பரம்பரை:

நாவலர் பெருமானுக்கு நாங்கள் செய்யக்கூடிய கைம்மாறு யாது? அவர் இயற்றியருளிய நூல்களே எங்கள் சைவப்பள்ளிக்கூடங்களிலும் எங்கள் சைவமக்களிடத்தில் பரப்பி வருதல் வேண்டும். அந்த நூல்களின் உட்பொருளாகிய ‘நாவலரின் உயிர்ப்பாங்கு’ எங்கள் மக்களிடத்தில் கவுறும்படி செய்தல் வேண்டும். நாவலர் பெருமான் வழிவந்த ஞானத்தவப் புதல்வர்கள் அனேகர் அவர் தம் அடிச்சவட்டைப் பின்பற்றித் தாய் நாட்டிலும் எங்நாட்டிலும் சமயத்தொன்டு செய்து வந்திருக்கின்றனர். அவர்களுள் சபாபதி நாவலர், அம்பலவானர் ஆகிய இருவரும் ஈழநாட்டிலும் தென்னாட்டிலும் சைவப்பாடசாலைகள் ஸ்தாபித்தும் சைவப் பிரசங்கங்கள் செய்தும், சைவசமய நூல்களைப் பிழையறப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தும் சைவத்தொன்டு செய்துவந்தவர்கள். சபாபதி நாவலர், மாதவச் சீவுஞான கவாமிகளின் வாரிசென மதிக்கும் படியான முறையில் திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவானாய் வீற்றிருந்து திராவிடப்பிரகாசிகை என்னும் நாலியற்றித் தமிழுலகிற்கு உபகரித்தவர். சதுரவேத தாத்பரயம் முதலிய நூல்கள் இவரியற்றியருளிய மொழிபெயர்ப்பு நூல்களாம். இந் நூல்களையெல்லாம் சைவ உலகம் படித்து உணர்ந்து உய்யும் பொருட்டு, நாங்கள் இவைகளைப் பிழையறப் பதிப்பித்துப் பதுந்த முறையிற் பரப்பி வருதல் வேண்டும். புத்தகங்களைப் பிழையின்றிப் பரிசோதித்துப் பதிப்பிப்பதற்கு ஆறுமுகநாவலர் என்றாலென்ன, அவர் வழிவந்த அவர் தம் ஞான பரம்பரையினர் என்றாலென்ன, தமக்கு நிகராவார் ஒருவருமின்றித் திகழ்ந்திருக்கின்றனர். ஆறுமுக நாவலரின் பாதசேகரர் என்ற சிறப்புப் பெயர் பூண்ட அம்பலவான நாவலர் ‘ஆரிய திராவிடப் பிரகாசிகை’, ‘பெரியபுராண பாடியம்’ முதலிய நூல்களை இயற்றி இருக்கின்றாரென்றும், அவை இன்னும் கையெழுத்துப் பிரதிகளாகவே இருக்கின்றனவென்றும் அறிகின்றோம். சைவத் தமிழுலகம் இந் நூல்களையும் பதிப்பித்தல் வேண்டும்.

உரையாசிரியர்கள்:

தமிழ் மக்களின் பழம்பெரும் பண்பாட்டிலேயே தமிழ் மக்கள் வளர்ந்து வருதல் வேண்டும் என்ற அதி தீவிரமான கொள்கையையுடையவர் நாவலர் பெருமான். அந்தப் பண்பாட்டில் வளர்வதற்குப் பூராண படனம் போன்ற சாதனம் பிறிதொன்றில்லை என்ற துணிபுடையவர். அதனாற்றான் பெரியபூராணம் கந்தபூராணம் ஆகிய இரண்டினையும் எங்களின் இருபெரும் புண்ணியக் கண்களை மதித்து, அவற்றை நியமந்தவறாது படனஞ் செய்ய வேண்டும் என எம்மவர்க்கு உபதேசித்தும், செயலிற் செய்து காட்டியும் சென்றனர். நாவலர் பெருமான் உணர்த்தியருளிய 'பூராணபடந்த தொண்டின்' பெருமையை உண்மையில் உணர்த்தியருளிய பெரியார் அக்காலத்தில் மூவராகும். அவருள் ஒருவர் இங்கிருந்து திருவன்னாமலை சென்று தம்பிரான் எநத் திகழ்ந்து, பெரியபூராணத்திற்கு முதன்முதலாக உரை இயற்றிய ஆறுமுகத் தம்பிரான் கவாமிகள். மற்றைய இருவரும் நாவலர் காட்டிய நன்னெறியில் ஒழுகிவந்த அவர் தம் ஞானப்புதல்வர்களே. வித்துவசிரோமணி ந. ச. பொன்னம்பலப் பிள்ளையையும், அவரிடத்தில் நேரே கற்ற அவர் தம் நன்மாணாக்கராகிய, உரையாசிரியர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் தாங்கிய மட்டுவிற் பெரியார் க. வேற்பிள்ளை அவர்களையூமே இங்கு கருதுகின்றோம். எங்கள் நாட்டிலுள்ள கோபில்களிலும், மடங்களிலும், வீடுகளிலும் கந்தபூராணம், பெரியபூராணம், திருவிளையாடற்பூராணம், திருவாதவூர் பூராணம் முதலியவற்றைப் படித்துப் பொருள் சொல்லி, பொருள் சொல்லுங்கால் கேட்டவர்கள் 'யாழிலைசோயோ பாரதிதன் இன்னிசையோ' என்று அபிரிக்குமாறு தமக்கு இயற்கையாமைந்த இனிய மிடற்றேசையோடும் விரிவரையோடும் சொல்லின்பழும் பொருளின்பழும் தோன்றச் சொல்லும் சைவச் செல்வர்கள் இவர்கள். உரையாசிரியர் எழுதிய திருவாதவூர் பூராண உரை, அபிராமி அந்தாதி உரைச் சுலியர் அந்தாதி உரை முதலியன் அவர்களின் இலக்கிய வன்மையும் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரப் பேருணர்ச்சியையும் கண்கூடாகக் காட்டுவன். இக்காலத்தில் 'வளர்ந்தோர்க்குக் கல்வி' என்று ஒரு கூச்சல் எங்கும் கேட்கப்படுகின்றதல்லவா? வளர்ந்தோரின் உள்ளப்பாங்கு எப்படிப்பட்டது? அவர்கள் அபிலாசை யாது? என இவற்றை நன்கு ஆராய்ந்த பின்னரே ஆதாரக்கல்வியோ, தொழிற்கல்வியோ, அவர்கட்டுப் புகட்டப்படுதல் வேண்டும். அவைகளை ஆராயாது புகட்டப்படுங்

கல்வி - இல்லை அந்த வளர்ந்தோர் மீது திணிக்கப்படுங் கல்வி - வெறும் பயனற்றாகவே கழியும். இக்காலத்தில் எங்கள் மக்களிடத்தில் - முக்கியமாக எங்கள் வளர்ந்தோரிடத்தில் மனக்கொந்தளிப்பு இருப்பதற்கு நியாயம். பணம், பதவி, நிலம், புலம், மனைவி, மக்கள் இல்லாமையன்று. இலட்சியம் பொருந்திய வாழ்வென ஒரு வாழ்வு இல்லாமையே இக்காலத்தில் எல்லோரிடத்துமிருக்கின்ற எல்லா வகையான மனக்கொந்தளிப்புக்களுக்கும் காரணமாம். எனவே வளர்ந்தோர் கல்வியில் ஊக்கமெடுக்கின்ற எங்கள் அரசின் வளர்ந்தோர்க்கு இன்றி வேண்டியிருப்பது வாழ்க்கையின் இலட்சியமே (ஜியல்) என்பதை முதலில் உணருதல் வேண்டும். உணர்ந்து - எங்கள் பாரம்பரியமான - ஒரு இலட்சியத்தை உணர்த்த வல்ல புராண படனம் போன்ற உயர்ந்த முறைகளை எம் நாட்டிற் பறப்புவதற்கு ஆவன செய்தல் வேண்டும். அது நிற்க.

பதிப்பாசிரியர்கள்:

மாதவச் சிவஞான கவாமிகள் எழுதியருளிய சிவஞானமாபாடியமே திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் மாபெரும் பொக்கிஷமாகும். அது ஏட்டுச் சுவடிகளில் எழுதப் பெற்றபடியே ஆதீனத்தின் மறை பொருளை நீண்ட காலமாக இருந்திருக்கிறது. அதனை முதலிற் பார்த்து உணரும் பாக்கியப்பேறு எங்கள் சபாபதி நாவலர் அவர்களுக்கே கிடைத்தது. அவர்கள் ஆதீன வித்துவானாயிருந்த காலத்தில், சிதம்பரத்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்த யாழ்ப்பானம் கவாமிநாத பண்டிதர் எப்படியோ ஒருவாறு மாபாடியத்தின் சில பாகங்களைப் பெற்றுப் பிழையறப் பரிசோதித்துத் தாம் தாபித்திருந்த அச்சியந்திரசாலையில் அவற்றை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார். ஆறுமுக நாவலர், சபாபதி நாவலர் ஒப்ப இவர் பகைவருக்கஞ்சா இயற்கையினர். தென்னாட்டிலுள்ள பல ஊர்களிலும் சென்று பகைவர் மத்தியிலும் நின்று சைவப் பிரசங்கங்கள் செய்து வந்தவர். திருச்செந்திலம்பதியில் ஒரு சைவப் பாடசாலை தாபித்து தாமே நடாத்தி வந்தவர். மூவர் தேவாரத்தையும் பல ஏட்டுப் பிரதிகளோடும் ஒப்ப நோக்கிப் பரிசோதித்துச் சுத்த பாடமாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியவர். தென்னாட்டிலிருந்து கொண்டு சைவ சாஸ்திரங்களையும் சைவத் திருமுறைகளையும் தேடி எடுத்து, அவற்றைப் பிழையறப் பரிசோதிப்பதையும், சுத்த பாடமாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துவதையும் யாழ்ப்பாணத்துச் சைவப்பெரியார் அனைவரும் உயர்ந்த திருப்பணியெனக்

கருதி வந்திருக்கின்றார்கள் என்பது வெளிப்படை. சமீபத்தில் குரியனார் கோயில் ஆதீனத்தில் தம்பிராணாயிருந்த ஒருவர் யாழ்ப்பாணத்தவர்; இலக்கண சுவாமிகள் எனப்படும் முத்துக்குமார் சுவாமி தம்பிரான் - அவர் கூடத் தம் முன்னோர் அடிச்சுவடிகளை பின்பற்றி நூல்களைப் பிழையறப் பரிசோதிப்பதும் பதிப்பதுமாகவே இருந்தவர். குரியனார் கோயில் ஆதீனத் தில் எழுந்தருளியிருக்கும் முத்துக்குமார் சுவாமி தேசிக மூர்த்திகளின் பேருதவியட்டன், மாதவச் சிவஞான யோகிகளின் மாபாடியம் முழுவதையும் அதன் பூரண வடிவத்தில் அச்சிட்டு வெளியிட்டவர் அவரேயாவார்.

இருமொழிப்புலவர்

தாய் நாட்டில் சிலகாலமாக வடமொழி தென்மொழி வேற்றுமை உணர்ச்சி வலுத்து வருகின்றது. அதனால் எத்தனையோ நவீன இயக்கங்கள் தலைகாட்டி வருகின்றன. இந்த வேற்றுமை உணர்ச்சியைப் போக்கி மக்களை உண்மை நெறியில் வளர்க்க வேண்டுமென எத்தனையோபேர் பாடுபடுகின்றனர். எங்கள் நாட்டிலிருந்து தாய் நாட்டிற்குச் சைவத்தொன்டு செய்வதற்கெனச் சென்ற இன்னொரு பெரியார் காசிவாசி செந்திநாதையர் அவர்கள். இவரும் நாவலர் பெருமானின் ஞான பரம்பரையைச் சேர்ந்தவரேயாவார். வடமொழியில் வேதாகமங்களையும், ஞான சாஸ்திர நூல்களையும் நன்கு ஆராய்ந்தவர். தென்மொழியிலும் அவ்வாறே பக்தி நால்களிலும் ஞான சாஸ்திரங்களிலும் வல்லுநர். காசி முதல் திருப்பரங்குன்றம் சுறாக உள்ள இடங்களிற் பற்பல ஷேந்திரங்களில் வசித்தவர். சைவ சித்தாந்தப் பேரறிஞராயிருந்து சைவப் பிரசங்கங்கள் செய்தவர். தம்மை வந்து அடைந்தவர்களுக்கு ஞானசிரியராய்த் திகழ்ந்தவர். தம் மாணவரின் வேண்டுகோளுக்கிசைந்து ‘சைவ வேதாந்தம்’ ‘தேவாரம் வேதசாரம்’ முதலிய நூல்கள் இயற்றியவர். இந்நூல்கள் வடமொழி தென்மொழிகளுக்கிடையிலுள்ள வேற்றுமையின்மையை உண்வதற்கும், வைத்திக சைவம் யாதென நூட்ப விளக்கம் கொள்ளுவதற்கும் மிகவும் வாய்ப்புடைத்தான் அரும்பெரும் நூல்களாகும். இந்நூல்கள் பதிப்பிக்கப்பெற்று தாய்நாட்டிலும் எம் நாட்டிலும் பரப்பப்பெறின் இக்காலத்தில் ஏற்பட்டுள்ள எத்தனையோ விபரீத எண்ணங்கள் எம்மை விட்டகலும், வடநாடு தென்னாடு ஆகிய இரு நாடுகளையும், வடமொழி தென்மொழி ஆகிய இரு மெரிகளையும் சமமாக நோக்கி நிற்கும் வைத்தீக சைவ உணர்வு எங்கும் தழைக்கும்.

கிருஷ்ண பிறிவெள்ளு
டாக்டர். சுப்பிரமணியம் வீதி, சன்னாகம்.

T.P.No. 021 224 2475